

Hồi 10

Lan Hoa cung chủ bước vào thư phòng của Hoàng Thế Lãm. Nàng vận y phục Bạch Hoa Lan nhưng không che dung diện.

Thế Lãm mỉm cười nói với Lan Hoa cung chủ:

- Nàng chính là Bạch Hoa Lan?
- Truy hình tướng nghĩ tôi là ai?
- Lan Hoa cung chủ, chủ nhân của những loài lan.
- Hoàng tướng nói rất đúng. Lan Hoa cung chủ là chủ nhân của những loài lan, trong đó có Bạch Lan.

Khi hai nàng hầu bưng vào một vò rượu đặt lên bàn, đứng chờ phục dịch thì Lan Hoa cung chủ khoát tay:

- Các người cũng lui ra.

Hai ả đó lùi ra ngoài thư phòng, Lan Hoa cung chủ tự khép cửa lại. Trong thư phòng chỉ còn lại hai người, sự xuất hiện của Lan Hoa cung chủ khiến cho không khí trong phòng tràn ngập mùi phấn thơm đặc biệt mà Thế Lãm đã được biết qua túi phấn.

Thế Lãm mở cửa sổ, ánh trăng chênh chếch từ trên cao rọi vào. Vô hình trung, không biết Thế Lãm có cố ý hay không mà để ánh trăng chiếu ngay vào túi phấn đặt giữa bàn.

Lan Hoa cung chủ dời mắt ngay về phía túi phấn thơm đó. Nàng mỉm cười nói:

- Túi phấn kia là của Hoàng tướng?

Thế Lãm quay lại nhìn nàng:

- Tại hạ là nam nhân, nam nhân nhứt định không dùng phấn thơm rồi.
- Thế sao Hoàng tướng lại có túi phấn thơm để trên bàn.

Thế Lãm bước đến cạnh nàng:

- Phấn của giai nhân, và tại hạ nghĩ người sử dụng túi phấn này chắc phải là Bạch Hoa Lan.

Thế Lãm lấy túi phấn, mở gút. Mùi thơm từ trong túi phấn tỏa ra, hòa nhập ngay với mùi thơm từ cơ thể của Lan Hoa cung chủ.

Thế Lãm tròn mắt chiêm ngưỡng Lan Hoa cung chủ, giả lả nói luôn:

- Ý, Cung chủ sử dụng phấn thơm cùng mùi với túi thơm này. Vậy đích thị Lan Hoa cung chủ là Bạch Hoa Lan rồi.

Lan Hoa cung chủ nhìn Thế Lãm mỉm cười:

- Hoàng tướng có ngạc nhiên lắm không?

Thế Lãm gật đầu:

- Ngạc nhiên và cũng không ngạc nhiên. Bạch Hoa Lan là một loài lan trong ngàn loại lan. Lan Hoa cung chủ là chủ nhân của hoa lan, thì có thể là Bạch Hoa Lan lắm chứ.

Chàng kéo ghế đôn, mời Lan Hoa cung chủ:

- Mời Cung chủ yên vị.

- Đa tạ Hoàng tướng!

Hai người ngồi đối mặt với nhau, Lan Hoa cung chủ từ tốn nói:

- Hoàng tướng biết vì sao thiếp chọn Bạch Lan đặt cho ngoại hiệu của mình không?

Thế Lãm nhún vai:

- Tại hạ có lẽ phải đi hỏi Thần Cơ Bất Tri Khách.

Lan Hoa cung chủ mỉm cười:

- Hoàng tướng đâu nhứt thiết phải đi hỏi Thần Cơ Bất Tri Khách tiên sinh. Từ lâu thiếp đã từng nghe đến tiếng tăm lẫy lừng của Truy hình tướng án sát đường, khó một ai qua được đôi mắt tinh tường của Hoàng tướng.

Thế Lãm khoát tay:

- Lan Hoa cung chủ đừng nghĩ vậy. Tại hạ chỉ thêm áy náy mà thôi. Nếu như tại hạ tinh thông trời đất, thì đâu phải bôn ba ngoài giang hồ đi tìm Bạch Hoa Lan.

- Cuối cùng Hoàng tướng cũng đã tìm được Bạch Hoa Lan.

Thế Lãm mỉm cười nhìn nàng:

- Có thể tại hạ gặp được Bạch Hoa Lan, cũng có thể người đang đối mặt với tại hạ là chủ nhân của những loài lan.

- Thiếp chính là Bạch Hoa Lan. Lời khăng định của thiếp không biết Truy hình tướng án sát đường có tin không?

Thế Lãm băng quơ nhìn ánh trăng qua cửa sổ.

- Tất nhiên tại hạ tin.

- Hoàng tướng tin thiếp là Bạch Hoa Lan?

Thế Lãm nhìn sững vào mắt Lan Hoa cung chủ:

- Lan Hoa cung chủ đã từng khăng định không ai qua được cặp mắt tinh tường của tại hạ.

- Thiếp tin như vậy. Bây giờ Hoàng tướng đã gặp Bạch Hoa Lan, thiếp thỉnh nguyện Hoàng tướng cho biết mục đích của cuộc diện ngộ này.

Thế Lãm nghiêm mặt nói luôn:

- Cuộc diện ngộ này rất hệ trọng. Nếu như tại hạ sai lầm thì hậu họa không thể nào lường được.

- Hoàng tướng muốn nói sai lầm gì?

- Lan Hoa cung chủ không phải là Bạch Hoa Lan.
- Hoàng tướng nghĩ thiếp có đúng là Bạch Hoa Lan không?

Lan Hoa cung chủ vừa nói vừa rút cây trâm cài tóc đưa đến trước mặt Hoàng Thế Lãm. Cây trâm của nàng là một cánh lan được trạm trổ vô cùng sắc sảo, linh động.

Đón lấy cành trâm của Lan Hoa cung chủ, Thế Lãm soi nó dưới ánh trăng huyền diệu. Trong màu vàng nhợt nhạt của ánh trăng, cây trâm Lan Hoa như sinh động hẳn lên. Những cánh hoa như tràn ngập sức sống, lung linh như muốn đùa với ánh trăng đêm.

Thế Lãm ngắm cành trâm Lan Hoa rồi buông một câu khách sáo:

- Trâm Lan Hoa đẹp quá. Nó như một đóa hoa thật.
- Tín vật của Bạch Hoa Lan đấy. Bây giờ Hoàng tướng đã tin thiếp chính là Bạch Hoa Lan rồi chứ?

Thế Lãm gật đầu:

- Tại hạ tin ngay từ đầu, Lan Hoa cung chủ chính là Bạch Hoa Lan.

Lan Hoa cung chủ nhoẻn miệng cười thật tươi. Nàng rót rượu ra chiếc chén:

- Thiếp thỉnh Hoàng tướng một chén rượu.

Thế Lãm đón chén rượu uống cạn. Đặt chén xuống bàn, chàng nhìn cung chủ bằng ánh mắt ngây dại.

Lan Hoa cung chủ nhấp một ngụm nhỏ, thỏ thẻ nói:

- Hoàng tướng tìm thiếp nhằm mục đích gì?

Thế Lãm trầm giọng:

- Tại hạ đi tìm Bạch Hoa Lan theo di ngôn của một người.
- Phải Thái thượng hoàng di ngôn cho Hoàng tướng?
- Tại hạ chưa nói mà Lan Hoa cung chủ đã đoán được. Quả thật đúng như vậy, Thái thượng hoàng di ngôn cho tại hạ bằng mọi biện pháp phải tìm được Bạch Hoa Lan.

Lan Hoa cung chủ cướp ngang lời chàng:

- Chắc hẳn Thái thượng hoàng đã trao cho Hoàng tướng một vật rất hệ trọng để Hoàng tướng trao lại cho thiếp. Vật đó có phải là Ngọc tỷ ấn soái.

Thế Lãm nhướn mày:

- Việc hệ trọng như vậy mà Lan Hoa cung chủ cũng biết?

Lan Hoa cung chủ nhoẻn miệng cười, nói tiếp:

- Một năm về trước thiếp và Du Ảnh Thần Tàn Phong dụng kế điều hổ ly sơn xâm nhập cấm cung để đoạt ấn soái và di chỉ của Hoàng đế bởi biết rõ âm mưu của Tổng tài Thái Minh Công. Rất tiếc lần đó thiếp chỉ lấy được di chỉ và ấn soái giả, còn ấn soái thật thì

không biết ở đâu. Sau này thiếp mới hay Ngọc tử ẩn soái được Hoàng đế cất giấu một nơi khác để tránh hậu họa trong lúc người đi kinh lý.

Lan Hoa cung chủ thở dài một tiếng:

- Quả đúng như Hoàng đế dự liệu. Người đã bị kẻ khác bức chế ép vào Thái miếu, giao ngôi báu lại cho Vương gia nên thiếp đã bí mật liên hệ với Thái thượng hoàng dâng mưu đồ khôi phục lại nguyên vị cho Hoàng thượng.

- Lan Hoa cung chủ thật là cực nhọc.

- Thiếp là phận vi thần phải thờ chúa của mình.

- Nữ nhi như Cung chủ, tại hạ bội phục vô cùng.

Thế Lãm rót rượu ra chén:

- Chén rượu này tại hạ kính Cung chủ gọi là lòng tri ngộ bậc anh thư.

- Hoàng thượng đã quá lời, thiếp cũng như Hoàng thượng mà thôi.

Nàng đón chén rượu Thế Lãm trao uống cạn. Thế Lãm cũng bưng chén mình đối ẩm với Lan Hoa cung chủ.

Khi hai người đặt chén xuống bàn, đối nhãn nhìn nhau, trong đáy mắt của họ phản phát những ánh nhãn quang đặc dị. Nhãn quang như ngậy ngất vì men nồng, và trong đó pha trộn sự cảm kích của hai con người cùng chung một ý niệm.

Lan Hoa cung chủ thở thỏ nói:

- Bây giờ tất cả quần hùng đều đã sẵn sàng, thiên hạ sẽ cùng thiếp lấy lại ngai vàng cho Hoàng thượng, đó là lẽ đạo của bậc chính nhân quân tử.

Lan Hoa cung chủ e dè đặt tay lên tay Thế Lãm:

- Thiếp chỉ còn chờ Ngọc tử ẩn soái mà thôi.

Thế Lãm lật ngửa bàn tay, nắm ngọc thủ Lan Hoa cung chủ. Sắc diện của Lan Hoa cung chủ ửng đỏ với những nét thẹn thùng e lệ của mỹ nữ lần đầu tiếp xúc với nam nhân.

Thế Lãm mỉm cười, ngậy ngậy nhìn nàng.

Lan Hoa cung chủ nhỏ nhẹ gọi tên chàng:

- Hoàng đại ca.

Thế Lãm bặm môi suy tư.

Lan Hoa cung chủ nói tiếp:

- Hoàng thượng suy nghĩ gì nữa? Trong cuộc sống làm người có những khoảnh khắc kỳ lạ, mà khoảnh khắc kỳ lạ thiếp đón nhận chính là lúc gặp Hoàng đại ca.

Nàng vén mái tóc mai, để chiêm ngưỡng chàng bằng sự trù cảm, ngập tràn cảm giác bức xúc của mỹ nữ bắt đầu lọt vào vòng lưới chữ tình.

Thế Lãm thở dài.

Nàng hỏi Thế Lãm:

- Sao chàng lại thở dài?
- Tại hạ nói ra sợ Cung chủ không được vui.

Lan Hoa cung chủ lắc đầu:

- Điều gì khiến cho chàng khó nói?

Thế Lãm rút tay lại, bâng quơ nhìn ra ngoài cửa sổ. Nhãn quang của chàng như chìm hẳn vào ánh trăng thơ mộng:

- Trăng đêm nay đẹp quá.

Thế Lãm quay lại đối mặt với Lan Hoa cung chủ:

- Ta rất trọng thị nàng, nhưng di ngôn của Hoàng thượng đặt ta vào một trọng trách không thể coi nhẹ.

- Thiếp biết.

Thế Lãm bậm môi thở dài một tiếng nữa:

- Điều ta muốn thổ lộ cho nàng biết. Trước khi tại hạ xuất sư, nhập giang hồ, ta có biết một ám hiệu của Bạch Hoa Lan, ám hiệu đó chỉ mình ta biết mà thôi. Nàng có thể cho ta thấy dấu hiệu đó được chứ.

Lan Hoa cung chủ chỉ cànhr trâm:

- Hoàng huynh đã thấy rồi, cànhr trâm kia chính là tín vật của thiếp.
- Còn một tín hiệu nữa mới hội đủ vật chứng để Thế Lãm ta mình xét người mà ta cần trao Ngọc tử ấn soái.

Chàng nhìn Lan Hoa cung chủ chằm chằm rồi nói tiếp:

- Ta nói ra, Cung chủ đừng nghĩ rằng ta hồ đồ.
- Hoàng tướng cứ nói.
- Ta cần nàng thoát y để kiểm chứng một dấu tích trên người nàng.

Sắc diện Lan Hoa cung chủ chuyển sắc. Vẻ mặt đài các của nàng khoác ngay một màu đỏ ửng hồng.

Lan Hoa cung chủ chiếu hai luồng tinh nhãn, ngỡ như hai nhát kiếm sắc bén chực chờ đôi khuôn mặt tuần tú của chàng.

Nhãn quang của nàng đột ngột dịu hẳn lại:

- Trên người thiếp có dấu tích sao?

Thế Lãm nghiêm trang gật đầu:

- Nàng không tin ta sao? Ngọc tử ấn soái rất hệ trọng, ta bắt buộc phải cẩn trọng để tròn sứ mạng với đức Kim thượng.

Lan Hoa cung chủ mỉm cười, ôn nhu nói:

- Thiếp sẽ thoát y để Hoàng tướng chiêm nghiệm. Nhưng... phận thiếp là nữ nhân thật là bất tiện và...

Thế Lãm bật cười, chỉ luôn vò rượu:

- Có vò rượu đặc biệt này, trong rượu có mê dược, tại hạ thiết nghĩ hảo tửu rất cần trong lúc này.

Lan Hoa cung chủ nhìn vò rượu một lúc rồi gật đầu:

- Thiếp hy vọng Hoàng tướng và thiếp là tri kỷ của nhau.

Thế Lãm cười nửa miệng:

- Ta cũng nghĩ như vậy.

Chàng rót rượu ra chén:

- Chúng ta cùng uống chứ?

Lan Hoa cung chủ đón chén rượu nhấp từng ngụm nhỏ. Hai người cứ thế đối ẩm với nhau chẳng thốt nửa lời. Họ như hai người lập dị đi tìm men nồng trong chén rượu cay.

Uống độ ba cân rượu, dung diện Lan Hoa cung chủ đỏ gay, nàng lí nhí nói:

- Thiếp say quá rồi, Hoàng huynh có cần tìm dấu tích trên cơ thể thiếp nữa không?

Thế Lãm gật gù nửa gật đầu, nửa lắc đầu đáp lời Lan Hoa cung chủ:

- Tại hạ sợ nàng nghi ta là tên đại đạo dân loạn.

Lan Hoa cung chủ lắc đầu từ từ đứng lên. Đôi ngọc thủ của nàng thản nhiên kéo dây thắt lưng bộ bạch y sứ giả.

Tiếng trống canh hai dồn dập nổi lên, khi tiếng trống canh vừa dứt thì bộ bạch y sứ giả đã rời thân ảnh của Lan Hoa cung chủ. Nàng đã khỏa thân đứng trước mặt Hoàng Thế Lãm, một thân hình tuyệt mỹ của giai nhân mà bất cứ nam nhân nào chiêm ngưỡng không thể dẫn được lòng dục.

Lan Hoa cung chủ thả gót sen đến bên Thế Lãm:

Không biết vô tình hay cố ý, nàng vấp ngã vào lòng chàng. Đôi mi cong vút khẽ khép lại, rồi ngậy ngất nhướng lên.

Lan Hoa cung chủ nhỏ nhẹ nói:

- Hoàng đại ca, thiếp đang ở trong vòng tay của chàng.

Thế Lãm bất ngờ cúi xuống hôn lên trán Lan Hoa cung chủ.

Nàng trườn người vòng đôi tay trắng nõn nà như cặp măng xà qua cổ Thế Lãm:

- Hoàng huynh, thiếp đã yêu chàng.

Thế Lãm mỉm cười, toan ôm ghìt lấy nàng, thì bất ngờ Lan Hoa cung chủ đẩy chàng ra, đứng bật dậy. Nàng lắc đầu nghiêm giọng nói:

- Chàng muốn có thiếp phải không?

Thế Lãm gật đầu:

- Tại hạ là một nam nhân không thể cưỡng được lòng dục của mình trước một giai nhân như nàng.

Lan Hoa cung chủ lắc đầu:

- Chàng lợi dụng thiếp.

Nàng vừa nói vừa vận lại bộ trang phục bạch y sứ giả. Vận trang phục xong, Lan Hoa cung chủ mới nghiêm giọng nói:

- Thiếp là của chàng, của riêng chàng thôi, nhưng trước nhất chàng phải là Truy hình tướng án sát đường. Thiếp chờ chàng ở hậu điện.

Lan Hoa cung chủ nói xong thoăn thoắt thả gót sen ra ngoài thư phòng.

Khi cánh cửa đóng sập lại, Thế Lãm còn bâng quơ với những ý tưởng mông lung. So sánh Lan Hoa cung chủ với Hằng Ni sư muội, quả Lan Hoa cung chủ sắc đẹp hơn bội phần khiến cho tâm thức Thế Lãm phải hỗn loạn.

Ý niệm ấy tan biến nhanh khi một ngọn kinh vô thanh vô hình ngõ như ngọn gió thoảng lùa qua cửa sổ. Ngọn kinh ấy rất mông lung, nhưng đã ghim ba nhánh bạch lan xuống mặt đá.

Ba nhánh lan kết thành hình chữ phẩm lọt ngay vào mắt Thế Lãm, kèm theo một bức thư xếp thành hình cánh nhạn trắng.

Thế Lãm nhồm lên nhìn ra cửa.

Bên ngoài vẫn yên tĩnh vắng lặng vô cùng.

Chàng ngồi trở lại ghế đôn, cầm bức thư mở ra xem. Bên trong chỉ vồn vện mấy chữ: “Muốn tìm Bạch Hoa Lan, hãy theo Lan Hoa cung chủ.”

-- o O o --

Hồi 11

Hủy bức thư, Thế Lãm theo ngã cửa sổ băng luôn ra ngoài. Với bộ pháp di hình, chàng như bóng ma chơi nhập nhoạng trong đêm tĩnh mịch. Tòa hậu điện thấp thoáng xa xa, bất ngờ Thế Lãm thấy một bóng trắng lướt qua ngay trước mắt mình.

Bóng trắng Bạch Hoa Lan dừng trước mặt Thế Lãm nói luôn:

- Hoàng tướng hãy đến Tháp phi nhân.
- Tại hạ cần gặp Bạch Hoa Lan chứ không cần gặp Lan Hoa cung chủ.
- Bạch Hoa Lan cũng đang ở tại Tháp phi nhân.

Bạch Hoa Lan sứ giả nói xong, trở luôn Du Môn di hình bộ pháp, thoát cái đã phi thân mất hút vào bóng đêm.

Thế Lãm tần ngần một lúc rồi băng mình đi tiếp.

Tháp phi nhân ở phía sau hậu điện, trông nó ngỡ như một tòa hắc lâu cô tịch, đầy vẻ âm u ma quái. Thế Lãm nghĩ thầm:

- Bạch Hoa Lan ở trong ngọn tháp đen này sao?

Chàng điểm mũi giày, xoay nửa vòng băng lên tòa hậu điện. Vốn đã biết võ công của Lan Hoa cung chủ không phải tầm thường, Thế Lãm phải vận dụng tất cả nguyên khí nội công gia tăng vào bộ pháp khinh thân, nhẹ êm như cánh bướm đêm đáp xuống nóc hậu điện.

Chàng đu người như con thạch sùng, nghiêng đầu nhìn qua khung cửa sổ thư phòng Lan Hoa cung chủ. Trên tràng kỷ, Thế Lãm thấy rõ Lan Hoa cung chủ đang nằm duỗi dài trên tràng kỷ, không một mảnh lụa che thân.

Thế nằm của Lan Hoa cung chủ như mỹ nhân đang chờ đợi tình lang đến với mình.

Thế Lãm cau mày:

- Lan Hoa cung chủ đang nằm trong hậu điện, thế còn Lan Hoa cung chủ nào ở trong Tháp phi nhân.

Càng suy nghĩ, chàng càng rối như tơ vò, như bị rơi vào đám bùng nhùng không lối thoát.

Lan Hoa cung chủ trở mình. Thế nằm của nàng quả thật là pho tượng mỹ nhân được tạc hóa kiến tạo nên bằng ý tưởng dẫn dụ nam nhân vào cỏi u mê dục vọng.

Thế Lãm định tâm một lúc mới trở bộ đu người trở lên nóc hậu điện. Chính khoảnh khắc đó chàng nghe tiếng ken két từ Tháp phi nhân phát ra. Âm thanh đó khiến cho Thế Lãm dựng đứng lông mày, đôi nhãn quang sắc sảo của chàng như sáng rực lên nhìn xuyên qua bóng tối chiếu về phía cửa tháp.

Lão bà lồm khồm, có lẽ bước lên những bậc tam cấp để vào trong tháp.

Thế Lãm rút một luồng chân khí thật sâu, trở khinh thuật tuyệt môn bản thân băng về phía ngọn tháp đen cao sừng sững. Chàng nhìn lên phía trên thấy một ô cửa tò vò, liền trở tuyệt công bích hồ du tường trườn về phía ô cửa đó.

Trong tháp trống hoác, ngoài pho tượng thần tám tay, mỗi tay cầm một thứ binh khí khác nhau. Ngay giữa tam tinh pho tượng có dính một hạt dạ minh châu phát hào quang tạo ra một thứ ánh sáng huyền hoặc vô cùng.

Đứng trước pho tượng lại là một Lan Hoa cung chủ, cũng không mảnh lụa che thân.

Thế Lãm không thể nào tưởng tượng được Lan Hoa cung chủ lại có mặt trong Tháp phi nhân này. Vậy còn Lan Hoa cung chủ trong hậu điện là ai. Chẳng lẽ trên thế gian có tới hai Lan Hoa cung chủ giống nhau như hai giọt nước.

Lão bà lồm khộm tiến đến sau lưng Lan Hoa cung chủ, phủ phục nói:

- Tiện nhân đã đến phục vụ cung chủ.
- Tốt lắm! Hành sự đi!

Giọng của Lan Hoa cung chủ thật là khắt khe đến độ Thế Lãm vừa nghe gai ốc đã nổi đầy người. Chàng có cảm tưởng tiếng nói của Lan Hoa cung chủ như có một sức mạnh vô biên tiềm ẩn bên trong, và chỉ trong nháy mắt có thể lấy mạng người.

Lão bà khởi động cơ quan bí mật gắn trên pho tượng tám tay. Phần hạ đẳng của pho tượng tám tay nứt ra làm hai, từ từ đưa ra ngoài một chiếc bồn tắm bằng đá hoa cương.

Lan Hoa cung chủ bước vào bồn tắm. Nước trong bồn đỏ sậm dưới ánh sáng của ngọc dạ minh châu ngời như đó là một bồn máu.

Nhưng máu thì tanh, còn huyết lưu trong bồn thì lại bốc mùi thơm ngào ngạt.

Lan Hoa cung chủ thả mình vào bồn huyết lưu đó, nằm duỗi dài, mi mắt lim dim, nhìn lên đầu pho tượng đá.

Nàng nghiêm giọng nói:

- Bồn cung muốn tẩy rửa sự ô uế mà gã Truy hình tướng vấy bẩn lên mình ta.
- Tiện nhân tuân lệnh.

Lão bà tỉ mỉ dùng một cánh lan trắng tẩy rửa khắp cơ thể Lan Hoa cung chủ.

Thế Lãm đứng bên ngoài thị nhãn nhìn vào cảnh hoạt náo bên trong mà tưởng chừng cơ thể Lan Hoa cung chủ chẳng khác những đốm bọt nước kết thành, dễ vỡ đến độ lão bà không dám mạnh tay sợ cành hoa lan có thể làm xây sát thân hình tuyệt mỹ của Lan Hoa cung chủ.

Lan Hoa cung chủ bất ngờ nhòe dậy quay mặt nhìn thẳng vào mắt lão bà. Ánh mắt của nàng long lên sóng sọc, tưởng chừng như sát khí đã bắn ra chẻ đôi lão bà ra làm hai.

- Tiện nhân, người còn dấu ta ẩn tích gì đó trên người Bạch Hoa Lan?

Lão bà lắc đầu:

- Lão chẳng hề giấu giếm gì cả, Cung chủ hãy tin lão. Chẳng qua Truy hình tướng án sát đường đã vọng ngôn khiến Cung chủ hiểu lầm.

Lan Hoa cung chủ thở dài một tiếng:

- Lão có thật với ta không?

Lão bà gật đầu.

- Lão không dám qua mặt Cung chủ.

Lan Hoa cung chủ cau mày, bất thần nàng cung ngón trở cách không phóng chỉ về phía vách đá Tháp phi nhân. Một đạo xích quang đỏ ối từ chỉ pháp của nàng bắn xẹt ra, nện thẳng vào vách đá.

Chát...

Nơi vách đá trúng chỉ pháp bị khoét luôn một lỗ to bằng đầu ngón trở, khói bốc lên nghi ngút.

Lan Hoa cung chủ hừ nhạt một tiếng, nói:

- Gã thật quá quắt, có thể qua mặt được bốn cung chủ.

- Cung chủ hãy bình tâm, Truy hình tướng lúc này đang giữ Ngọc tử ấn soái, nếu khiến cho Truy hình tướng kinh động, Ngọc tử ấn soái sẽ tan vỡ theo người.

- Bốn cung chủ không tha thứ cho gã đâu.

Lan Hoa cung chủ đứng lên khoát tay:

- Ta muốn thư giãn. Lão hãy lui ra đi!

Lão bà gật đầu lí nhí nói:

- Tuân lệnh!

Lão bà đi lùi ra đến cửa tháp mới dám quay lưng.

Thế Lãm toan rời chỗ nấp để bám theo lão bà, nhưng chàng chưa kịp động thân đã nghe những âm thanh là lạ từ pho tượng phát ra. Tò mò, Thế Lãm lại giữ nguyên chỗ nấp nhìn vào trong tháp.

Chàng ngạc nhiên vô cùng khi thấy tám cánh tay pho tượng thạch bắt đầu chuyển động. Nhìn cách chuyển động của tám cánh tay đó, Thế Lãm mới cảm nhận chúng di chuyển theo một môn công vô cùng huyền diệu. Tám cánh tay càng lúc càng chuyển động nhanh hơn, rồi như tám ánh chớp vây trùm lấy thân ảnh Lan Hoa cung chủ.

Lan Hoa cung chủ vẫn đứng trong bồn huyết lưu, chỉ sử dụng thân pháp, ẻo lả như cánh hoa mà tám cánh tay tượng đá không làm sao chạm đến thân ảnh của nàng được.

Nhìn Lan Hoa cung chủ thi triển tuyệt pháp đảo thân biến hóa như vậy, Thế Lãm phải giật mình nghĩ thầm, với thân pháp tuyệt công như vậy thì trong giang hồ đâu thể có môn công phu gì khả dĩ có thể đả thương nàng.

Ý nghĩ còn đọng trong đầu Thế Lãm, thì dị biến đã xảy ra trong Tháp phi nhân. Những binh khí trên cánh tay pho tượng đá đã bị Lan Hoa cung chủ đoạt hết rồi, và thay vào đó là những mảnh lụa trắng tinh như những cái lưỡi dài ngoằn.

Chàng chưa hiểu tám mảnh lụa kia từ đâu xuất hiện trên tay thạch tượng thì một mảnh lụa đã quất ngang qua vùng thượng đẳng của Lan Hoa cung chủ.

Chát...

Mảnh lụa mỏng manh như thế nhưng vẫn để lại trên người nàng một vết hằn đỏ.

Chát...

Mảnh lụa thứ hai quất thẳng vào trung đẳng của Lan Hoa cung chủ.

Thế Lãm ngạc nhiên vô cùng khi thấy Lan Hoa cung chủ mặc nhiên để cho những mảnh lụa quất vào thân mình mà không trở bộ pháp ra né tránh.

Cứ như thế chỉ trong chớp mắt nàng đã bị tám mảnh lụa in dấu trên làn da trắng như bông bưởi. Lan Hoa cung chủ rên khẽ một tiếng, tiếng rên không phải của một người đang bị hành hạ, mà cảm nhận nàng đang rơi vào một trạng thái khác, trạng thái nhục cảm của người đang thụ hưởng.

Lan Hoa cung chủ bất ngờ xoay nửa vòng, cách không phóng chỉ khí điểm vào vách đá tượng phi nhân. Có tiếng âm thanh rè rè phát ra, vách đá hé mở một cánh cửa bí mật, từ trong cánh cửa đó hai nàng cung hầu đã từng châm rượu cho Thế Lãm bước ra.

Lần này họ xuất hiện trong Tháp phi nhân hoàn toàn khác với lần vào thư phòng Thế Lãm. Cả hai nàng chẳng một mảnh lụa che thân, và đi bằng đầu gối. Họ như những cung tần vào yết kiến đức kim thượng.

Cả hai nàng trong tư thế bò lê đến bên Lan Hoa cung chủ.

Lan Hoa cung chủ mỉm cười, nhỏ nhẹ nói:

- Hãy lại đây với ta.

Hai người được lệnh liền bám vào thành bồn huyết lưu từ từ đứng dậy.

Lan Hoa cung chủ nhìn soi mói vào thân thể hai nàng cung nữ bằng ánh mắt ngây ngô, đại dột của một ả dâm nữ.

Lan Hoa cung chủ chớp mắt, gật gù:

- Nhị thiếp rất hấp với nhãn quang của ta.

Nàng ngồi lên thành bờ đá.

Nàng ngồi lên thành bờ đá.

Hai nàng cung nữ dùng tay xoa nắn khắp cơ thể Lan Hoa cung chủ. Cảnh hoạt náo trong Tháp phi nhân khiến cho Hoàng Thế Lãm không khỏi cau mày bất nhẫn. Chàng nghĩ thầm trong đầu, đúng với cái tên Tháp phi nhân, những con người đang có mặt trong cái tháp này không phải là con người, họ đã hoàn toàn biến thái, và mất tất cả nhân tính.

Thế Lãm lắc đầu toan trở bộ bằng mình xuống.

Bộp...

Âm thanh khô khốc từ trong tháp phát ra, Thế Lãm giật mình quay lại nhìn vào trong.

Lan Hoa cung chủ đứng sững giữa hai nàng cung nữ, đôi trảo công của nàng nhuộm máu, còn đầu của hai nàng cung nữ đã vỡ toang như hai quả dưa hấu.

Quá sững sốt bởi hành động tàn nhẫn vô lương của Lan Hoa cung chủ, mới vừa đây nàng còn ưu ái với hai cao đồ thân tín, thậm chí có thể làm những trò biến thái đối với hai người đó, thế mà chỉ trong khoảnh khắc, Lan Hoa cung chủ đã biến đổi, giở luôn trảo công đập nát đầu hai người kia, hành động của nàng khiến Hoàng Thế Lãm không thể nào phân giải được.

Chàng buột miệng thốt lên một tiếng:

- Ý...

Tiếng thốt của Thế Lãm vọng đến tai Lan Hoa cung chủ. Đôi thu nhãn của nàng rục lên trông thật là man rợ chiếu thẳng về phía ô cửa tò vò, liền sau cái nhìn đầy sát khí đó, năm ngọn chỉ kình ngờ như năm lưỡi kiếm vô hình xé gió bắn thẳng về phía Thế Lãm.

Xẹt...

Thế Lãm chỉ kịp lộn người về sau, nhưng chỉ kình vô hình vô sắc của Lan Hoa cung chủ cũng sượt qua búi tóc của chàng cắt tiếp luôn dây lụa buộc tóc.

Thế Lãm hạ thân xuống đất, trở khinh thuật băng về phía hậu điện Lan Hoa cung. Chàng phi thân vào hậu điện qua ngã cửa sổ, đến luôn bên tràng kỷ.

Thế Lãm cúi xuống nhìn mỹ nhân giống như tạc Lan Hoa cung chủ, thỏ thẻ nói:

- Nàng đợi ta phải không?

Thế Lãm vừa nói vừa chui tọt vào trong chiếc chăn không cần biết mỹ nhân đó có đồng ý hay không.

Mùi da thịt cùng với cảm giác mát rượi từ cơ thể nàng lan sang thân ảnh của Thế Lãm, khiến chàng phải ngây ngất. Mặc dù rơi vào tình thế bất đắc dĩ, nhưng Thế Lãm vẫn nghĩ thầm:

- Trong cái họa vẫn có cái may.

Ý niệm thì nghĩ như vậy, nhưng nhãn quang của chàng lại nhìn về phía cửa sổ.

Quả như sự suy đoán của chàng, một chiếc bóng trắng Bạch Hoa Lan xuất hiện. Y đứng ngay bên khung cửa sổ nhìn về phía Hoàng Thế Lãm. Với ánh mắt sáng ngời kia, Thế Lãm có thể nhận ra Bạch Hoa Lan chẳng ai khác hơn mà chính là Lan Hoa cung chủ trong Tháp phi nhân.

Thế Lãm trở mình dấu mặt vào gáy mỹ nhân.

Chàng cảm nhận cơ thể nàng đang run rẩy trong vòng tay của mình. Hình như Lan Hoa cung chủ chàng đang ôm hoàn toàn có cá tính khác hẳn với vị Lan Hoa cung chủ đã đến hội kiến. Nàng là biểu tượng của sự rụt rè, và nhẫn nhục.

Thế Lãm liếc trộm nhìn lại, Bạch Hoa Lan đã biến mất rồi. Sự xuất hiện và ra đi của nàng chứng tỏ khinh công đã đạt đến bậc vô vi huyền diệu, xuất quỷ nhập thần.

Thế Lãm chui ra khỏi chiếc chăn, ôm quyền hướng về mỹ nhân:

- Đa tạ cô nương đã cho tại hạ lánh nạn.

Nàng vẫn không nhìn Hoàng Thế Lãm, đáp lời chàng:

- Hoàng tướng đã đến hậu điện, vậy Hoàng tướng biết rõ mình phải làm gì.

- Tại hạ rơi vào tình cảnh bắt buộc mà thôi.

Nàng quay mặt nhìn chàng:

- Hoàng tướng đã ôm tôi trong vòng tay, sao không trao cho tôi Ngọc tử ấn soái.

- Cô nương cần Ngọc tử ấn soái?

Nàng gật đầu.

Thế Lãm hỏi luôn:

- Cô nương là Bạch Hoa Lan?

Nàng gật đầu luôn.

- Tôi chính là Bạch Hoa Lan.

Nàng thả chiếc chăn đang khoác trên người. Bả vai trái của nàng có xăm một bức họa cánh nhạn đang lướt trên mây.

Thế Lãm mừng rỡ nói luôn:

- Đúng rồi, Bạch Hoa Lan... Lan Hoa cung chủ là ai.

- Phi thiếp của Hoàng thượng.

- Lan Hoa cung chủ cũng cần ấn tử như nàng sao?

Bạch Hoa Lan gật đầu.

Thế Lãm hỏi luôn:

- Nàng có thể nói rõ cho ta biết mọi việc được không?

- Hoàng tướng có phải là sứ giả của Thái thượng hoàng không?

Thế Lãm gật đầu:

- Đúng như vậy!

Bạch Hoa Lan choàng lại tấm chăn lên người mình, nàng e lệ nhìn ra phía cửa sổ.

Hiểu được thâm ý của nàng, Thế Lãm bước đến đóng cửa lại rồi quay về chỗ cũ, kéo chiếc ghế ngồi đối diện với Bạch Hoa Lan.

Thế Lãm nghiêm giọng nói:

- Tại hạ cần gặp Bạch Hoa Lan vì một trọng trách vô cùng hệ trọng, nếu như tại hạ sai lầm, hậu họa không sao lường được.

- Thiếp hiểu sứ mạng của Hoàng tướng. Thái thượng hoàng chắc chắn di ngôn cho Hoàng tướng đến gặp Bạch Hoa Lan vì Ngọc tử ấn soái?

- Đúng như vậy! Trước đây một năm, Hoàng thượng đi kinh lý có... có gởi cho Bạch Hoa Lan một vật bất ly thân, hiện giờ tại hạ được di lệnh của Hoàng thượng đến lấy lại vật đó.

Thế Lãm vừa nói vừa lấy một mảnh lụa vàng dấu trong tay áo chìa đến trước cho Bạch Hoa Lan xem.

Nàng cầm bức lụa vàng ra đọc lướt qua:

“Thuận thiên thừa vận, Hoàng đế di bút chiếu chỉ cho Bạch Hoa Lan. Duy nhất chỉ một mình Bạch Hoa Lan được đọc. Cách đây một năm, trẫm có trao cho khanh một chiếc chìa khóa, khanh hãy trao lại chiếc chìa khóa đó cho Truy hình tướng Hoàng Thế Lãm để Hoàng tướng và khanh cùng hợp sức mở thạch tượng tám tay trong hắc lâu. Ngọc tử ấn soái trẫm cất trong thạch tượng đó. Hai khanh lấy Ngọc tử ấn soái phát thiên chỉ, hiệu triệu quần hùng tiêu trừ gian thần cứu giá. Hai khanh bảo trọng, đây là việc vô cùng hệ trọng, nếu để lộ ra ngoài, trẫm khó bảo toàn tính mạng và vận mệnh thiên tử cũng khó lập lại.

Trẫm di bút.”

Bạch Hoa Lan đọc xong bức lụa Thế Lãm trao. Nàng trầm mặc suy tư vô cùng.

Thế Lãm lấy lại mảnh lụa vàng, dấu trở lại tay áo, ôn tồn hỏi Bạch Hoa Lan:

- Cô nương có chuyện gì mà tỏ ra suy tư như vậy.

Nàng nhìn Thế Lãm, lệ ngọc bất giác rịn ra tuôn xuống hai bên khóe mắt. Bạch Hoa Lan thở dài, thỏ thẻ nói:

- Việc này có rất nhiều uẩn khúc. Vũ Lan này không biết có nên nói với Hoàng tướng không?

- Tại hạ và cô nương đã là người nhà... Huống chi...

Chàng nhìn nàng bằng ánh mắt trù cảm.

Vũ Lan đáp lại Thế Lãm bằng sự e dè thẹn thùng của nữ nhân.

Thế Lãm nghiêm giọng hỏi:

- Lan muội nếu thấy bất tiện thì đừng nói ra cũng được. Còn nhiệm vụ, Lan muội cứ để cho huynh một mình lo liệu.

Vũ Lan lắc đầu:

- Vũ Lan này không phải tránh né phận sự của mình đối với chúa công. Nhưng vì chúa công thì lại có lỗi với tỷ tỷ.

Nàng nhắm mắt để lệ ngọc tự trào ra lăn xuống tô điểm thêm nét ngài giai nhân đã ử dột, nom càng thảm não hơn.

Hoàng Thế Lãm bậm môi thở dài, rồi nói:

- Vũ Lan, có chuyện gì? Nàng nói cho ta biết đi!

Bạch Hoa Lan mở mắt nhìn Thế Lãm:

- Cách đây một năm, chúa công đi kinh lý có mang theo Ngọc tử ấn soái. Khi đến Giang Tô, chúa thượng gặp được Ngọc Lan Hoa nhị kiều.

Thế Lãm cướp lời nàng:

- Hai người đó chính là nàng và Lan Hoa cung chủ.

Vũ Lan gật đầu:

- Ngọc Lan Hoa nhị kiều chính là thiếp và tử tỷ.

Bạch Hoa Lan thở dài, bùi ngùi kể tiếp:

- Hoàng thượng sinh lòng háo sắc, quyết chiếm đoạt cho được Ngọc Lan Hoa nhị kiều, trong khi đó thiếp và tử tỷ đã thành thân với Minh Chính.

- Minh Chính là ai?

- Phu tướng của Ngọc Lan Hoa nhị kiều. Minh Chính bấy giờ là hào kiệt nổi tiếng khắp Giang Tô, tất cả các bang phái trong giang hồ ai cũng nể phục, và chỉ chờ đến đại hội Long Hoa chắc chắn chàng sẽ là minh chủ võ lâm.

Thế Lãm lắc đầu:

- Anh hùng gặp anh thư, trai tài gặp gái sắc. Tại hạ phải ghen với Minh Chính.

- Càng nổi tiếng bao nhiêu càng có nhiều hậu họa bấy nhiêu.

Thế Lãm nhìn Vũ Lan, ôn tồn nói:

- Lúc bấy giờ tại hạ ở Tây tạng, nên chẳng biết võ lâm Trung Nguyên xảy ra chuyện gì.

- Hoàng thượng không biết nên mới là Truy hình tướng án sát đường.

- Rồi chuyện xảy ra như thế nào nữa?

Bạch Hoa Lan gục đầu trầm giọng kể tiếp:

- Hoàng thượng cảm cái sắc Ngọc Lan Hoa nhị kiều và cũng mến cả cái tài của Minh Chính, nên cho đòi ba người vào hội kiến. Sau đó Hoàng thượng lệnh cho quan trấn phủ dựng tòa Lan Hoa cung này trong hai tuần trăng phải hoàn thành.

Bạch Hoa Lan sửa lại chiếc chăn trùm thân ảnh, thuận tay nàng lau vội nước mắt giai nhân.

Nhìn Thế Lãm, Vũ Lan nói tiếp:

- Được Hoàng thượng ưu ái, Ngọc Lan Hoa nhị kiều và Minh Chính càng nổi tiếng hơn. Trong giang hồ ai ai cũng đoán chắc Minh Chính và Ngọc Lan Hoa nhị kiều có số vương gia, đứng trên thiên hạ, nhưng ai có ngờ đâu.

- Hoàng thượng đã làm gì các vị?

Bạch Hoa Lan vừa khóc vừa nói:

- Khi Lan Hoa cung dựng xong, trong ngày hội lân, Hoàng thượng đã bí mật sai người bỏ mê dược vào hảo tửu rồi khống chế Minh Chính, bắt chàng tự nguyện trở thành thái giám phục vụ cho người, sau đó còn ép Ngọc Lan Hoa nhị kiều cùng với người vui đùa trong nỗi đau đớn của phu tướng. Hận thù chồng chất, Minh Chính tâm niệm không làm phu tướng của Ngọc Lan Hoa nhị kiều thì sẽ là Hoàng thượng của thiên hạ.

Thế Lãm nhìn chằm chằm vào đáy mắt Vũ Lan:

- Vũ Lan, nàng có thể cho ta biết, Minh Chính có phải là Tổng tài Thái Minh Công?

Vũ Lan gật đầu:

- Đúng như vậy, Minh Chính chính là Tổng tài Thái Minh Công.

- Vậy sao Hoàng thượng đã biết mình gây ra hận thù cho Ngọc Lan Hoa nhị kiều, còn giao chìa khóa cho nàng?

Vũ Lan mỉm cười:

- Vũ Lan này đâu biết chìa khóa đó dẫn đến Ngọc tử ấn soái đâu, Hoàng thượng xuất hiện thiếp mới biết đấy chứ.

- Hoàng thượng có biết Vũ Lan là Bạch Hoa Lan không?

Vũ Lan lắc đầu:

- Không biết, Hoàng thượng ngỡ Bạch Hoa Lan chính là Nhũ mẫu kia...

- Nhũ mẫu là ai?

- Người chăm sóc cho Ngọc Lan Hoa nhị kiều...

- Có phải Nhũ mẫu chính là bà bà không?

Vũ Lan gật đầu:

- Đúng như vậy. Khi Hoàng thượng bị Vương gia Vương Mãng bức ép trở về cung, tất nhiên lúc này Minh Chính đã theo về với đại vương gia rồi, trước khi rời đây, người có tặng cho Vũ mẫu Vũ Lan chiếc chìa khóa, gọi là kỷ vật trong những ngày Hoàng thượng được vui vẻ ở Lan Hoa Cung.

Thế Lãm hỏi luôn:

- Còn vết xăm cánh nhạn trên bả vai trái của nàng cũng do Hoàng thượng xăm.

Vũ Lan gật đầu:

- Chính tay Hoàng thượng xăm.

Thế Lãm thở dài một tiếng, hỏi tiếp:

- Vũ Lan, giờ nàng tính sao?

Vũ Lan cúi đầu nhìn xuống chân Hoàng Thế Lãm, lí nhí nói:

- Một bên là hôn quân háo sắc, nham hiểm, một bên là gian thần đại ác sau khi biến thành thái giám. Vũ Lan này tài hèn sức mọn, một Bạch Hoa Lan chẳng làm gì được cả.

- Tại hạ không ngờ sự biến lại ly kỳ và xót xa như vậy.

Chàng trầm giọng nói tiếp:

- Vũ Lan, dù chúng ta có muốn làm ngơ cũng không được. Điều trước tiên Thế Lãm muốn cùng với nàng lấy Ngọc tử ấn soái, không để lọt vào tay hôn quân lẫn gian thần. Sau này ai được thỉnh mệnh sẽ làm đế vương.

- Thiếp xin nghe theo Hoàng tướng. Chỉ sợ...

- Nàng sợ gì?

- Vũ Lan này và Truy hình tướng khi lấy được Ngọc tử ấn soái e khó lòng rời khỏi Lan Hoa cung này. Đây là một mê hồn trận, chỉ có đường vào mà không có đường ra.

- Ta sẽ ra được mà. Với lại, ta đã chuẩn bị trước rồi. Chúng ta sẽ có người đến ứng cứu.

- Thế thì chúng ta đi.

Thế Lãm quay mặt vào tường để cho Vũ Lan vận lại trang phục. Khi đã chỉnh tề Vũ Lan đến ngay sau lưng Thế Lãm:

- Chúng ta đi thôi.

Chàng nhìn lại, trước mắt chàng bây giờ là Bạch Hoa Lan trong bộ bạch y dạ hành, đôi nhãn lực sáng ngời như hai tinh cầu long lanh.

Thế Lãm và Bạch Hoa Lan băng ra ngoài hậu điện bằng ngã cửa sổ.

Khi họ vừa khuất dạng thì từ trên nóc hậu điện Tổng tài Thái Minh Công cùng một người vận vương bào phi thân xuống.

Người vận vương bào giả lả cười nói:

- Nhiệm vụ của Truy hình tướng đến đây coi như xong. Tổng tài hiểu ý bốn vương chứ?

Tổng tài Thái Minh Công toét miệng cười:

- Bốn tổng quản biết mình phải làm gì.

- Tổng quản hành sự và dự đoán như thần. Bí mật mà Thái thượng hoàng giữ kín bấy lâu này, cuối cùng cũng không qua được Tổng quản, có một người phụng sự như Tổng quản, bốn vương khác nào rờn chấp cánh.

Vương gia ngửa mặt cười hăng hắc.

Ngược lại với Vương gia, Tổng tài Thái Minh Công băng quơ nhìn chiếc chân của Vũ Lan để lại trên tràng kỷ. Đôi mắt của y thật là u hoài, nuối tiếc.

-- o O o --

Hồi 12

Thế Lãm và Vũ Lan mở cửa Tháp phi nhân. Mặc dù Thế Lãm đã biết cảnh trí trong ngọn tháp này rồi, nhưng khi bước chân vào đối mặt với pho thạch tượng khổng lồ tám tay, da thịt và xương cốt không khỏi gai lạnh.

Thế Lãm liếc trộm qua Vũ Lan. Chàng cảm nhận sắc của nàng cũng trang trọng vô ngần. Đặt chân vào trong tháp, Thế Lãm cảm nhận được hết sự âm u, rờn rợn như chính mình đang bước qua ranh giới giữa hai cõi âm dương.

Thế Lãm truyền âm nhập mật nói với Vũ Lan:

- Lúc nãy tại hạ đường đột vào trong hậu điện lách thân chẳng qua bị Lan Hoa cung chủ phát hiện được hành tung khi nhìn trộm người.

Vũ Lan cau mày hỏi Thế Lãm:

- Hoàng tướng đã thấy gì?

- Hình như Lan Hoa cung chủ cũng đã bị biến thái như Minh Chính Tổng tài Thái Minh Công.

Vũ Lan gật đầu:

- Tỷ tỷ bị ám ảnh mãi cảnh phu tướng bị cung hình nên trở thành con người biến thái kỳ hoặc.

Vũ Lan thở dài:

- Ngay cả Nhũ mẫu cũng bị tỷ tỷ hành hạ. Duy chỉ tha cho cái mạng mà thôi.

Thế Lãm cùng Vũ Lan chiêm ngưỡng pho tượng tám tay đặt ngay giữa chính sảnh. Chàng quan sát kỹ pho tượng vẫn không tìm đâu ra lỗ để tra chiếc chìa khóa ngọc mà Vũ Lan đeo trên người. Thế Lãm điểm mũi giày phi thân lên tám trượng, chú tâm quan sát hạt dạ minh châu.

Ngoài những tia huyết quang phát ra từ viên dạ minh châu, Thế Lãm vẫn không phát hiện được điều gì lạ. Chàng hít luôn luồng chân không thật sâu để thân thể nhẹ tênh từ từ hạ thân xuống đứng ngay cạnh Bạch Hoa Lan Vũ Lan.

Thế Lãm nhún vai:

- Tại hạ không phát hiện được điều gì lạ cả. Cả một pho tượng khổng lồ thế này không thể một sớm một chiều là có thể tìm ra lỗ tra chìa khóa ngọc.

Vũ Lan trầm ngâm suy tư, rồi buông một câu:

- Nếu bên ngoài không có, thì ổ khóa tất ở bên trong.

- Bên trong pho tượng?

- Hôn quân đã chẳng nói thiếp và Hoàng tướng phối hợp mới có thể mở được thạch tượng là gì?

Hoàng Thế Lãm nhìn sững nàng, rồi từ từ quay mặt nhìn cái bồn huyết lưu.

Chàng bậm môi quan sát cái bồn đó:

- Có thể đây là con đường vào trong thạch tượng.

Vũ Lan nhìn Thế Lãm:

- Có thể như vậy.

- Nếu vào bằng con đường này, nhờ Lan Hoa cung chủ xuất hiện thì sao?

- Không có cách nào khác.

Vũ Lan thở dài:

- Hoàng tướng và thiếp đã leo lên lưng cọp rồi. Chúng ta đã lỡ phóng lao đành phải theo lao thôi, đâu còn con đường nào khác?

Thế Lãm nghiêm mặt:

- Được rồi, tại hạ sẽ vào trong thạch tượng, Vũ Lan cô nương phòng bị bên ngoài.

Vũ Lan gật đầu, tháo luôn chiếc chìa khóa nạm ngọc trao qua tay Thế Lãm.

- Hoàng tướng cẩn trọng.

Thế Lãm mỉm cười:

- Nếu số tại hạ chết yếu thì chắc chắn chết ở chỗ này. Bằng chưa tới số chắc diêm vương không nỡ gọi tên về châu.

Thế Lãm nói xong bước luôn vào trong bồn huyết lưu. Huyết lưu trong bồn sóng sánh khiến cho chàng lưỡng lự chưa chịu nằm xuống. Thế Lãm nghĩ thầm, may là huyết thủy trong cái bồn này có mùi thơm chứ nếu như có mùi tanh của máu thì mình chả thèm chui vào ngâm mình làm gì.

Nghĩ xong, Thế Lãm thở dài, rít luôn một luồng chân ngươn thật sâu, vận công bế ba mươi sáu đại huyết, rồi nằm mọp xuống đáy bồn huyết thủy đó.

Chàng chỉ vào cái rún pho tượng:

- Vũ Lan, nàng khởi động cơ quan đưa bồn huyết thủy này vào trong.

Vũ Lan gật đầu, cách không điểm chỉ vào cái rún pho tượng.

Bồn huyết lưu phát ra những âm thanh rề rề, từ từ rút vào trong pho thạch tượng. Khi bồn huyết lưu vừa khép hết nhập vào thạch tượng thì tám cánh tay bắt đầu chuyển động.

Khởi đầu tám cánh tay chuyển động chậm chạp, về sau chúng tăng tốc nhanh dần lên. Sự lạ lùng lúc đầu khiến Bạch Hoa Lan Vũ Lan chỉ biết đứng trố mắt ra nhìn, đến khi cánh tay cầm kiếm chém xả xuống đỉnh đầu nàng, âm thanh rít lên nghe buốt cả màng nhĩ cùng

với ánh chớp bạch quang sáng ngời, Vũ Lan mới giật mình đảo bộ lùi luôn về sau ba bộ tránh trong đường tơ kẽ tóc.

Chát...

Xương sống của Vũ Lan lạnh buốt, bởi sát kiếm quả tàn khốc và khủng khiếp. Ngay chỗ đứng của nàng, nền đá đã bị chìm lún xuống một đường dài non hai tấc.

Vũ Lan chưa kịp định thần thì cánh tay thứ hai cầm chùy bổ luôn một chùy vào đúng chính diện.

Vũ Lan xoay người phi thân lên cao. Quả chùy nện vào vách tháp.

Rầm...

Cả tòa tháp như bị rung chuyển, tưởng như nó có thể sập xuống bất kỳ lúc nào.

Bây giờ thì cả tám cánh tay pho tượng như tám con thuồng luồng vẫy vùng trong một không gian chật hẹp, chúng đua nhau tấn công Bạch Hoa Lan tới tấp, không để cho nàng có chút khoảnh khắc thu nạp nguyên khí chân âm. Nếu như không phải là Bạch Hoa Lan với khinh thuật cao thâm khó lường, có lẽ đã bị tán mạng bởi những thế công khủng khiếp của tám cánh tay đá đó rồi.

Bạch Hoa Lan như cánh bướm chập chờn, khi bên hữu, khi bên tả, lúc phi thân lên cao, lúc nằm mọp sát sàn tháp, có lúc nàng tưởng mình đã hứng trọn một đòn công trực diện từ thạch tượng đó rồi.

Vừa tránh né, Vũ Lan vừa nghĩ:

- Tình huống này thì chắc mình và Hoàng Thế Lãm sẽ lộ hành tung, không thể nào che giấu được nữa.

Thầm nghĩ như vậy, và mắt không ngừng quan sát những thức chiêu do Thạch tượng phát tác công mình, cuối cùng Bạch Hoa Lan cũng phát hiện được tám cánh tay pho tượng đã trở lại vị trí ban đầu, tiếp tục thế công đầu tiên.

Tám cánh tay tự dừng ngừng hẳn lại, viên dạ minh châu như ngọn đèn vụt tắt.

Bạch Hoa Lan còn đang ngỡ ngàng thì sau lưng nàng tiếng của Tổng tài Thái Minh Công đã cất lên:

- Không ngờ bao lâu gặp lại, võ công của nàng đã tăng tiến bội phần.

Nghe tiếng Tổng tài Thái Minh Công, Bạch Hoa Lan quay phắt lại, đôi thu nhân của nàng thoáng chút sững sờ khi thấy Tổng tài Thái Minh Công vận trang phục lờ lợt.

- Minh Chỉnh...

Thái Minh Công khẽch mép giễu cợt:

- Nàng còn nhận ra ta sao?

Mặc dù giọng nói của Minh Chỉnh đã khác hẳn lúc trước, một chất giọng the thé pha trộn giữa giọng nam và giọng nữ, người nghe tưởng chừng như có chiếc dùi nóng đỏ đục vào thính nhĩ mình, ngay cả dung diện của gã cũng đổi khác xa lạ vô cùng.

Vũ Lan thở dài một tiếng:

- Thiếp tưởng chàng còn bận việc ở hoàng thành không thể đến Lan Hoa cung được chứ.

- He... He... tại sao nàng lại nghĩ như vậy? Hay từ lúc ta không còn mọc râu thì nàng đã quên phu tướng của mình rồi.

Vũ Lan lắc đầu.

Nàng cảm nhận ánh mắt của Minh Chỉnh tràn ngập một sự nham hiểm khó lường.

Minh Chỉnh Tổng tài chấp tay sau lưng tiến đến đối mặt với Vũ Lan.

Y chiêm ngưỡng nàng bằng ánh mắt hần học:

- Ta đang tự hỏi không biết Bạch Hoa Lan xuất hiện ở tổng đàn Thiên Giáo có phải là nàng không? Hay là tỷ tỷ của nàng.

Liếc xéo về phía học đá, Tổng tài Thái Minh Công nói:

- Truy hình tướng án sát đường đã chui vào cái rọ này, xem như gã đã làm xong phận sự của mình.

Vũ Lan nghiêm giọng hỏi Tổng tài Thái Minh Công:

- Chàng làm sao biết được Hoàng tướng đến Lan Hoa cung?

Minh Chỉnh cất tiếng cười khàn khạch:

- Lão Thái thượng hoàng đã tự sát rồi. Nhưng muốn lập đàn tế trời đất, để minh chúa lên ngai cần phải có Ngọc tỷ ấn soái. Lão Thái thượng hoàng đã giữ bí mật này lâu lắm rồi, nhưng cũng không qua được mắt của Minh Chỉnh này đâu.

Từ ngoài cửa, Lan Hoa cung chủ bước vào.

Tổng tài Thái Minh Công nhìn nàng mỉm cười, chỉ về phía thạch thượng:

- Phu nhân, giúp Truy hình tướng án sát đường để y sớm về châu thổ.

Lan Hoa phu nhân gật đầu, chiếu thu nhả điểm vào mặt Bạch Hoa Lan Vũ Lan:

- Muội có muốn dự trò vui với tỷ tỷ không?

Bạch Hoa Lan gỡ chiếc khăn lụa che dung diện:

- Thì ra tỷ tỷ và phu tướng đã biết tất cả nhiệm vụ của Hoàng tướng, hai người tương kế tựu kế đoạt được Ngọc tỷ ấn soái của Thái thượng hoàng.

Minh Chỉnh gạt ngang:

- Hừ, giờ này mà nàng còn nghĩ đến tên hôn quân đó à? Ta đã thề là nếu không làm phu tướng của hai nàng, ta sẽ là vua. Bây giờ ta không thể làm Hoàng thượng trong cái thân thể dị tướng này thì sẽ là Hoàng hậu, còn hai nàng chính thức là Hoàng thượng.

Vũ Lan lắc đầu:

- Chàng và tử tử đã hoàn toàn đổi thay khác trước rồi.

Minh Chỉnh quắc mắt nhìn chằm chằm Bạch Hoa Lan:

- Đổi thay thế nào? Ta đổi thay hay nàng thay đổi. Bạch Hoa Lan Vũ Lan, ta rất ưu ái nàng, nhưng vẫn có thể băm nát nàng ra thành trăm mảnh.

Minh Chỉnh vừa nói dứt lời từ thạch tượng có tiếng rè rè phát ra.

Vũ Lan vừa nghe tiếng rè rè, liền đảo bộ hoành thân toan trấn ngự chính diện thạch tượng, hòng có thể hỗ trợ Hoàng Thế Lãm khi từ học đá trời ra ngoài.

Nàng vừa nhích động hai vai thì Minh Chỉnh chỉ một cái lắc vai, như có ma thuật, trào công của gã đã bấu vào hai bờ vai Vũ Lan. Minh Chỉnh gằn giọng:

- Nàng tính giúp đỡ cho địch nhân đấy à?

Bị trào công của Minh Chỉnh khổng chế, chân ngươn của Vũ Lan chẳng khác nào dúm muối bỏ vào biển cả mênh mông.

Trong lúc đó, Lan Hoa cung chủ đã phi thân chiếm lĩnh phương vị thuận tiện nhất, chỉ chờ bồn huyết lưu trôi ra là gỡ sát công lấy mạng Hoàng Thế Lãm.

Bồn đá từ từ nhú dần ra, một tác... hai tác... Lan Hoa cung chủ thấy rõ y phục của Thế Lãm ẩn hiện dưới làn huyết thủy sóng sánh.

Dung diện của Lan Hoa cung chủ cau hấn lại, đôi bản thủ từ từ giơ lên cao, tụ khí chuyển vào sát chiêu. Nhìn Lan Hoa cung chủ vận công, Bạch Hoa Lan Vũ Lan đoán chắc nếu Thế Lãm hứng trọn một chưởng của nàng thì khó bảo toàn được mạng sống.

Bồn huyết lưu từ từ dịch chuyển ra đến phân nửa, Tổng tài Thái Minh Công mỉm cười, tỏ vẻ đắc ý vô cùng.

Bạch Hoa Lan Vũ Lan bất ngờ thét lớn:

- Hoàng tướng...

Nàng vừa thét vừa lao thẳng đến Lan Hoa cung chủ.

Xoạt...

Bộ y phục Lan Hoa sứ giả bị đôi trào công cứng như vuốt rồng của Tổng tài Thái Minh Công xé toạc, để lộ hai bờ vai trắng nõn của nàng. Trên hai bờ vai đó ẩn hiện mười đường chỉ máu, da thịt bong lột ra ngoài.

Bạch Hoa Lan toan phát chưởng công Lan Hoa cung chủ, nhưng chưa kịp phát tác chiêu thức đã bị Lan Hoa cung chủ hất ngược trở lại bằng một cái phủ tay như đuổi ruồi.

Bình...

Nàng bắn ngược về sau, va lưng vào vách tháp, miệng học máu tươi, thần sắc chuyển biến qua màu xám ngợt.

Lan Hoa cung chủ nhìn chiếc bồn huyết lưu, nghiêm giọng khất khe nói:

- Vĩnh biệt Hoàng tướng án sát đường.

Nàng toan bỏ thẳng xuống chiếc bồn huyết thủy một đạo kinh mười hai thành công lực để tống tiễn Hoàng Thế Lâm về với diêm chúa, thì từ ngoài Tháp phi nhân một chiếc bóng trắng lướt vào nhanh không thể tả.

Cùng với thân pháp siêu việt đó, có ba đóa hoa lan trắng kết thành hình chữ phẩm bắn xẹt về phía chấn tâm của Lan Hoa cung chủ.

Mặc dù bị tấn công bất ngờ, nhưng Lan Hoa cung chủ vẫn phản xạ linh hoạt, biến hóa chưởng pháp thành cầm nã thủ đón ba nhánh lan của đối phương.

Chát... chát... chát...

Ba nhánh lan tầm thường như vậy, nhưng tiềm ẩn bên trong một lực kinh không sao tưởng tượng được, nên nó mới khiến Lan Hoa cung chủ thối lùi nửa bộ.

Tổng tài Thái Minh Công trợn mắt, bởi nhận ra thêm một Bạch Hoa Lan nữa xuất hiện. Và Bạch Hoa Lan sứ giả này có võ công cao siêu khó lường. Tổng tài Thái Minh Công liên tưởng đến Bạch Hoa Lan sứ giả đã từng tập kích lão ở tổng đàn Thiên Giáo.

Thái Minh Công gằn giọng nói:

- Hãy để tên Bạch Hoa Lan này cho ta.

Tổng tài Thái Minh Công vừa nói vừa chỉ hơi đảo bộ đã dựng đôi bản thủ to như hai chiếc quạt, trắng bạch võ thẳng vào Bạch Hoa Lan vừa xuất hiện.

Bạch Hoa Lan cũng vận chưởng đón thẳng vào chưởng kinh của Tổng tài Thái Minh Công.

Ầm...

Khí lạnh bao trùm cả tòa Tháp phi nhân, khí lạnh khiến cho Vũ Lan phải run cầm cập, kể cả pho thạch tượng cũng kêu răng rắc bởi khí âm hàn do Tổng tài phát tác.

Bạch Hoa Lan lùi luôn ba bộ, bản thủ buông lỏng, rồi rùng mình một cái, ngồi bệch xuống đất.

Tổng tài Thái Minh Công nheo mày nói:

- Bản lĩnh tầm thường như thế mà dám đương đầu với bốn nhân.

Lão vừa nói vừa cách không chỉ, công thẳng vào tam tinh Bạch Hoa Lan.

Chát...

Hứng trọn một đạo chỉ bằng hàn của Tổng tài Thái Minh Công, Bạch Hoa Lan bổ ngửa ra sau, cái đầu chẳng khác nào đã bị đục vỡ toang. Chiếc khăn lụa trắng bị hất ra ngoài lộ rõ chân diện mục chính là lão bà.

Bạch Hoa Lan Vũ Lan bật đứng lên, thét lớn:

- Nhũ mẫu...

Lan Hoa cung chủ đưa cặp mắt vô cảm chiếu vào Nhũ mẫu, buông một lời lạnh nhạt:

- Lão bà muốn chết thế cho Truy hình tướng. Hừ, một cái chết vô ích, chẳng ý nghĩa gì.

Tổng tài Thái Minh Công nhếch mép:

- Tất cả bọn chúng đều muốn chết.

Tổng tài Thái Minh Công vừa nói vừa vận chuyển nguyên khí bằng hàn chương vào bản thủ, hướng về bồn huyết lưu đẩy thẳng ra một đạo kinh băng hàn.

Rắc... rắc...

Huyết lưu trong bồn như bị đóng băng, rồi nhanh chóng bể nát.

Lan Hoa cung chủ vội đến bên đông huyết băng hỗn độn đó để tìm Ngọc tử ẩn soái.

Nàng vừa khom mình xuống thì từ trong khe hốc đá pho thạch tượng một quả tinh cầu đỏ rực bay ra. Quả tinh cầu xuất hiện quá bất ngờ, bổ luôn vào song thủ của Lan Hoa cung chủ.

Ầm...

Lan Hoa cung chủ đội ngược về sau sáu bộ, hai ống tay áo xiêm y của nàng rách tả tơi, ngọn thủ thì rớt bồng như bị một quả búa ngàn cân nện thẳng vào.

Lan Hoa cung chủ thất sắc thốt lên:

- A...

Tiếng thét đau đớn của Lan Hoa cung chủ còn đọng trên hai cánh môi mọng đỏ, đầy gợi dục thì Hoàng Thế Lãm như con lạch nhuộm đỏ luồn qua khe hốc đá.

Tổng tài Thái Minh Công còn ngỡ ngàng thì một quả tinh cầu thứ hai, từ đôi xong thủ của Thế Lãm bắn xẹt ra công thẳng vào thân ảnh lão.

Ầm...

Hứng trọn quả tinh cầu Thiên cầu vũ nộ của Hoàng Thế Lãm, Tổng tài Thái Minh Công lùi hai bộ, đầu lắc lư qua lại. Nếu bất cứ kẻ nào trong giang hồ hứng trọn quả cầu của Hoàng Thế Lãm chắc chắn da thịt đã tan thành khói bụi, nhưng xem chừng Tổng tài Thái Minh Công có thần công hộ thể nên chỉ bị ngất ngây xây xẩm mà thôi.

Sự xuất hiện của Hoàng Thế Lãm quá bất ngờ với Tổng tài Thái Minh Công và Lan Hoa cung chủ, nhất thời chàng chiếm thế thượng phong hoàn toàn với hai lần phát tác Thiên cầu vũ nộ công thẳng vào đối phương.

Phấn khích vô cùng, Thế Lãm nghĩ thầm, nhân tiện đây triệt hạ gã thái giám này để tránh hậu hoạn sau này.

Cùng với ý niệm thầm kín ấy, Thế Lãm quát lớn một tiếng:

- Kim ảnh thủ.

Song chương của chàng rực ánh kim quang, liền ngay đó một đạo kinh ửng sắc vàng bổ thẳng vào tâm huyết Tổng tài Thái Minh Công.

Ầm...

Gã Tổng tài hứng trọn một đạo Kim ảnh thủ lùi tiếp ba bộ, sắc diện chuyển hóa qua màu đỏ gấc. Thấy đối phương bị trúng trọn một đạo Kim ảnh thủ mà cũng chỉ lùi ba bộ, Thế Lãm không khỏi bồi hồi bởi thần công hộ thể của Tổng tài Thái Minh Công.

Chàng còn đang ngơ ngác thì Tổng tài Thái Minh Công gồng mình kêu răng rắc, đồng thời há miệng hú lên lồng lộng.

Tiếng hú của Tổng tài Thái Minh Công nghe chừng như tiếng sấm động rầm rầm, tạo thành những cơn lốc khí hữu hình xoáy động không gian trong Tháp phi nhân.

Âm thanh của tiếng hú như kết thành một dãy núi khổng lồ bao bọc quanh Thế Lãm, ép rịt lấy cơ thể chàng. Thính nhĩ lung bùng, đầu óc choáng váng, chàng lao đảo cố gượng đứng, rít luôn một luồng nguyên khí, hét lớn:

- Thiên cầu vũ nộ.

Cả thân ảnh Thế Lãm như có hào quang bao bọc, khi tiếng hú của Tổng tài Thái Minh Công vừa dứt thì cả ngọn Tháp phi nhân nứt nẻ từ từ sụp xuống.

Thế Lãm hóa giải Thiên cầu vũ nộ, băng mình tới cấp ngang thân ảnh Bạch Hoa Lan Vũ Lan đã mềm nhũn lướt ra ngoài.

Ầm...

Tháp phi nhân sụp hẳn xuống.

Ầm...

Thế Lãm vừa thoát được mười trượng thì từ trong đồng đồ nát, tiếng hú của Tổng tài Thái Minh Công vang lên lồng lộng, rồi lão như ngọn pháo thăng thiên bắn vọt lên không trung, cấp theo Lan Hoa cung chủ.

Thế Lãm thấy Tổng tài Thái Minh Công dù bị nội thương do Thiên cầu vũ nộ và Kim ảnh thủ của chàng mà vẫn có thể dùng nội khí tu vi, thi triển thành âm vực tạo áp lực khiến cho cả tòa Tháp phi nhân đổ sụp xuống, lại thoát ra khỏi đồng đồ nát đó một cách dễ dàng không khỏi chột dạ nghĩ thầm:

- Nếu mình không tặng Tổng tài Thái Minh Công hai sát công tuyệt thức, để cho lão hồi phục chân nguyên kịp thời thì chỉ một cái phủ tay của lão thôi, mạng mình khó bảo tồn.

Mặc dù thoát ra khỏi Tháp phi nhân, tránh được cái họa sát thân bởi Tổng tài Thái Minh Công, nhưng nội lực Thế Lãm giảm sút kinh khủng.

Chàng lí nhí hỏi Vũ Lan:

- Lan cô nương, chúng ta đi đâu đây?

Vũ Lan đã hồi tỉnh được thần thức, nói luôn:

- Hoàng tướng chạy về hướng tây.

Thế Lãm liền cấp Bạch Hoa Lan bằng luôn về hướng tây. Trong Lan Hoa cung, Thế Lãm như người mù chẳng biết phương hướng đường lối, chỉ còn biết nghe theo sự chỉ dẫn của Bạch Hoa Lan Vũ Lan mà thôi.

Thế Lãm băng đi được hai mươi trượng thì lại nghe tiếng rít the thé của Tổng tài Thái Minh Công vang lên lồng lộng trong khung cảnh tĩnh mịch của Lan Hoa cung.

- Đứng lại.

Linh Chủ Thiên giả gần giọng nói:

- Truy hình tướng Hoàng thế huynh chạy đi đâu?

Tứ Linh Chủ vừa nói vừa dàn thành hàng ngang chặn đường Thế Lãm.

Linh Chủ Địa giả nghiêm giọng cảnh cáo chàng:

- Không có sinh lộ cho Truy hình tướng đâu, cách duy nhất người hãy trao Ngọc tử ấn soái cho chúng tôi mà thôi.

Thế Lãm giả lả cười. Chàng vừa cười vừa nói:

- Ấy, tại hạ đang tính đi tìm Tứ vị linh chủ để trao Ngọc tử ấn soái đây!

Nghe nói như vậy, Vũ Lan lắc đầu nguây nguậy:

- Hoàng tướng đừng trao Ngọc tử ấn soái cho họ. Không có Ngọc tử ấn soái, chúng ta không thể giữ mạng mình được.

Thế Lãm nhún vai:

- Lan cô nương đừng lo. Tứ vị linh chủ đây đều là người nhà của tại hạ.

Linh chủ Thiên giả phát tràng cười khanh khách, rồi nói:

- Truy hình tướng nói rất đúng, chúng ta đều là người nhà. Vương gia sai chúng tôi đến đón Hoàng tướng.

Linh Chủ Thiên giả vừa nói dứt lời thì Thế Lãm thét lớn một tiếng:

- Thỉnh tứ vị.

Cùng với lời quát đó, chàng đã tưng trung được nguyên ngươn phát tác tạo thành quả tinh cầu chân khí.

Tứ linh chủ chưa hiểu ý Thế Lãm thì đã thấy quả Thiên cầu vũ nộ áp thẳng tới bốn người.

Linh chủ Thiên giả quát lớn:

- Cẩn thận!

Ầm...

Cả bốn vị Tứ linh chủ cùng bị dội ngược về bốn hướng bởi lực kinh của Thiên cầu vũ nộ.

Thế Lãm trở luôn thuật khinh công di hình, nhập nhoạng lướt qua Tứ linh chủ.

Chàng nói với Vũ Lan:

- Lúc này chỉ có cách đó mới khỏi dây dưa với lũ cao thủ truy sát.

- Hoàng tướng hãy để thiếp xuống đây, một mình thoát đi, cách đây hai mươi dặm có một bí động, tạm thời ẩn mình vào trong bí động đó sẽ được an toàn. Thiếp sẽ cản đường họ.

Thế Lãm nhún vai:

- Ấy, tại hạ đâu thể bỏ cô nương được. Với lại trong Lan Hoa cung này nhứt thời chỉ có Tổng tài Thái Minh Công và Lan Hoa cung chủ có thể truy bức được chúng ta mà thôi, hiện tại hai người đó bị nội thương, chúng ta có thể thoát khỏi đây được mà.

Thế Lãm trở khinh công thượng thặng cùng với Vũ Lan chạy thêm được mười dặm nữa thì thấy phía trước mình có rừng đuốc sáng rực.

Chàng lắc đầu nói:

- Ái chà, họ không để tại hạ và cô nương đến được bí động.

Thế Lãm còn đang lưỡng lự thì nghe tiếng truyền âm nhập mật:

- Hoàng huynh, hãy dừng bước.

Hoàng Thế Lãm nhận ra chất giọng quen thuộc của Hằng Ni, chàng sững sờ dừng bước:

- Ni muội.

Vũ Lan cau mày vì ngạc nhiên vô cùng.

-- o O o --

Hồi 13

Thế Lãm vừa đặt Vũ Lan xuống thì Hằng Ni từ trên một cánh điều, vận dạ hành bằng mình xuống:

- Đại ca, chúng ta đi thôi. Vương huynh đang chờ đại ca.

Hằng Ni nhìn qua Vũ Lan:

- Bạch Hoa Lan cô nương hãy đi với chúng tôi.

Nàng chỉ lên bầu trời. Thế Lãm và Vũ Lan nhận ra hai cánh điều đang là đà bay về phía mình.

Thế Lãm mỉm cười với Hằng Ni:

- Không có Ni muội xuất hiện kịp thời, Hoàng huynh này không còn biết chạy đi đâu. Trên trời dưới đất, đông tây, nam bắc đâu đâu cũng có kẻ truy đuổi.

Hằng Ni nheo mắt:

- Tất cả đều do Vương huynh sắp xếp hết thôi. Chúng ta đi.

Hai cánh điều lướt qua đầu Thế Lãm và Vũ Lan. Chàng liền cấp ngang hông Vũ Lan trở khinh công tuyệt đỉnh lướt bằng lên cao trở cầm nã thủ bầu luôn vào cây xà.

Hằng Ni cũng dụng khinh thuật bám vào cánh điều thứ hai, lớn tiếng nói với Thế Lãm:

- Đại ca cứ để cho cánh điều này bay theo gió đông nam, chúng sẽ đưa chúng ta đến sông Hoàng tử. Vương huynh đang chờ ở đó.

- Vương huynh quả thật là thần cơ diệu tính. Có thể biết được vào thời khắc này có gió đông nam nên cho điều đến đón đại ca.

Hằng Ni cau mày nhìn Thế Lãm:

- Nếu không có gió đông nam, có lẽ huynh còn thích thú hơn.

- Muội nói vậy là có ý gì?

- Huynh hỏi vị cô nương kia thì biết.

Thế Lãm bật cười khanh khách:

- Ni muội ghen với Lan Hoa cô nương à? Không có đâu, trên đời này Hoàng Thế Lãm chỉ có mỗi một Hằng Ni mà thôi.

- Nói vậy mà cứ ôm khư khư lấy Lan Hoa cô nương.

Vũ Lan đỏ mặt liếc qua Hằng Ni. Nàng nhỏ nhẹ nói:

- Truy hình tướng hãy buông tôi ra đi.

Thế Lãm tròn mắt:

- Ấy, tại hạ mà buông cô nương lúc này không chết cũng khó nguyên vẹn. Ni muội hay bốn cột thế thôi mà.

Chàng hướng mặt sang Hằng Ni:

- Sư muội đừng nghĩ xấu cho Lan Hoa cô nương. Chẳng qua nàng bị một chưởng của Lan Hoa cung chủ, nhất thời bị nội thương không thể thi triển kình công. Đại ca sẽ buông cô ta ra khi đến chỗ Vương huynh.

Một luồng gió thổi hất từ dưới lên, đẩy hai cánh điều lên cao hơn.

Hằng Ni nói:

- Đại ca, không khí lạnh rồi, chúng ta đã đến được Hoàng tử giang.

Nàng hất mặt nhìn xuống dưới:

- Vương huynh đang chờ đại ca trên chiếc lâu thuyền đậu bên tả ngạn.

Hằng Ni dứt lời kéo ghệt cây xà. Con điều của nàng chao nghiêng lao xuống bờ tả ngạn Hoàng tử giang.

Thế Lãm bắt chước Hằng Ni. Khi hai cánh điều còn cách con thuyền non mười bộ, Hằng Ni thét lớn:

- Chúng ta xuống thuyền.

Nàng buông tay khỏi cây xà, thân ảnh như chiếc bông vụ xoáy trong không trung, là đà đáp xuống khoang thuyền.

Hoàng Thế Lãm thì bận cấp Vũ Lan không thể trở kình thuật như Hằng Ni, bèn lớn tiếng gọi:

- Ni muội, đón Lan Hoa cô nương.

Thế Lãm hoành thân quảng luôn Vũ Lan về phía chiếc lâu thuyền. Thân ảnh của nàng còn đang phiêu diêu thì từ trên đài cao xuất hiện một mãnh lực thoát ra quần ghệt lấy nàng, kéo băng về phía khoang thuyền.

Thủ pháp người tung mảnh lụa đón Vũ Lan, chứng tỏ có võ công cao thâm không thể nào lường được.

Thế Lãm bỏ con điều, hạ thân xuống khoang thuyền.

Hằng Ni bước đến đối mặt với Thế Lãm:

- Hoàng huynh quá mệt nhọc rồi phải không?

Thế Lãm nhún vai:

- Mệt nhọc thế nào, nhưng gặp được Ni muội, Thế Lãm này như hoàn toàn hồi phục.

Thế Lãm chiêm ngưỡng Hằng Ni. Đối với chàng, có lẽ người chàng yêu thương nhất chính là Hằng Ni, mặc dù nàng không có vẻ kiêu sa đài các như Bạch Hoa Lan Vũ Lan, hay Lan Hoa cung chủ, ngay cả so sánh với Nhị Kiều Giang Đông, có lẽ sắc đẹp của Hằng Ni

cũng chỉ sánh ngang với hai người đó, nhưng đối với Thế Lãm, nàng là biểu tượng cho tình yêu của chàng.

- Cách xa Ni muội không bao lâu, huynh cảm thấy trống vắng vô cùng.

Hằng Ni điểm một nụ cười duyên, rồi nói:

- Giang hồ không có nữ nhân nào lọt vào nhãn quang của huynh à?

Thế Lãm lắc đầu:

- Trái tim huynh chỉ có mỗi mình Ni muội mà thôi.

Thế Lãm nhìn Hằng Ni bằng ánh mắt trù cảm:

- Vương huynh đâu rồi?

Hằng Ni chỉ tay lên đài cao:

- Đại ca hãy nhìn lên đài kia sẽ thấy Vương huynh.

Thế Lãm ngược mặt nhìn lên, vừa lúc đó thì Vũ Lan chồm người ra ngoài lan can, hét lớn:

- Hoàng tướng, cẩn thận...

Thế Lãm chưa hiểu tại sao Bạch Hoa Lan Vũ Lan lại cảnh báo mình thì hạ đẳng của chàng đau nhói. Cái đau buốt đến tận óc khiến thần nhãn tối sầm lại.

Chàng khụp người xuống, trợn mắt nhìn Hằng Ni:

- Ni muội sao ám toán ta.

Hằng Ni cười khẩy một tiếng, rút tay lại, trên tay nàng ngọn trủy thủ còn nhỏ máu ròng ròng.

Hoàng Thế Lãm ngồi bệt xuống khoang thuyền, tay ôm vùng vết thương đang xối ra một vòi máu đỏ.

Cặp mắt thất thần, Thế Lãm lắp bắp:

- Phu nhân, sao nàng lại nở hành xử ta như vậy? Ta có chết cũng không nhắm mắt. Ta không ngờ người giết ta lại là người ta yêu thương nhất.

Thế Lãm nuốt nước bọt, đưa ánh mắt thất thần, cay đắng nhìn lên đài lầu thuyền.

Vương Mãng xuất hiện, nhìn Thế Lãm mỉm cười, rồi giữ hai ống tay áo Vương bào, phi thân hạ từ từ xuống trước mặt chàng.

Vương Mãng choàng tay qua vai Hằng Ni:

- Hoàng đệ chắc quên lời nhắn nhủ Vương huynh lo lắng cho Ni muội rồi à?

Hoàng Thế Lãm trừng mắt, miệng ứa hai dòng máu tươi trông thật là thảm hại. Chàng lắp bắp tính nói.

Vương Mãng bình thản tháo túi lụa đeo bên hông quẳng xuống trước mặt Thế Lãm:

- Thủ cấp của Thái thượng hoàng, Vương huynh mang theo để chôn cất cùng với Hoàng đệ.

Hằng Ni nép đầu vào ngực Vương Mãng:

- Phu quân, chúng mình vào khoang thuyền thôi. Thiếp không muốn thấy Hoàng Thế Lãm chết như thế nào.

Dung diện của Thế Lãm đanh lại. Chàng từ từ nhắm mắt, hai giọt lệ trào tuôn ra ngoài. Chàng không thể nào tin được mình phải chứng kiến cảnh xót xa của sự phản bội trước khi nhắm mắt.

Thế Lãm nghiêng răng, gượng nói:

- Tại hạ trước khi chết cũng kính chúc nhị vị được giai ngẫu trăm năm.

Wương Mãng nhìn Thế Lãm mỉm cười, rồi ôn nhu nói:

- Đa tạ Hoàng đệ. Hoàng đệ đã chúc phúc huynh, tất phải có lễ vật tặng huynh chứ.

Thế Lãm gượng bấu tay vào be thuyền, máu tiếp tục tuôn ra từ vết thương của chàng, đến nỗi sắc diện đã chuyển qua tái mét.

- Tại hạ có ý gởi tặng nhị vị Ngọc tử ấn soái đã lấy được từ Thạch tượng theo di chỉ của Thái thượng hoàng.

- Hoàng đệ rất hào phóng.

Thế Lãm gượng tháo túi gấm đeo bên hông chìa đến trước.

- Trong túi này đựng Ngọc tử ấn soái. Thỉnh nhị vị đón lấy.

Wương Mãng bật cười sảng sặc. Y vừa cười vừa nói:

- Huynh không có gì đáp lại thịnh tình của đệ, sau khi đăng quang nguyện sẽ ngày ngày cúng tế ba bát cơm nhạt để vong linh của đệ không lạnh lẽo nơi chín suối.

Hoàng Thế Lãm bậm môi cúi mặt nhìn xuống.

Wương Mãng đưa tay đón túi gấm.

Tay của gã vừa chạm đến túi gấm, Thế Lãm ngẩng mặt nhìn lên, nhãn quang của chàng sáng rực, tràn ngập sát khí uất hận.

Wương Mãng nhận ra ánh mắt đó, giật mình, toan lùi bộ nhưng y đã kịp nhanh trí trở luôn trảo công thộp vào túi gấm, tả thủ biến hóa thành chưởng ảnh công trực diện vào tam tinh Thế Lãm.

Thế Lãm nghiêng răng, buông túi gấm, song thủ của chàng từ lúc nào không biết đã biến dạng thành Kim ảnh thủ dựng đứng đón chưởng ảnh của Vương Mãng.

Ầm...

Thế Lãm lão đảo, lưng va vào be thuyền, vòi máu từ vết thương rướn luôn lên vương bào của Vương Mãng. Thế Lãm nghiêng răng tổng luôn một chưởng thứ hai đánh vào hạ đẳng đối phương.

Vương Mãng sàng bộ qua bên tả thoát trong đường tơ kẽ tóc. Y cầm túi gấm phi thân lên đài lầu thuyền, để mặc cho chũng kinh của Thế Lãm vỗ thẳng vào cột thuyền.

Ầm...

Cột thuyền răng rắc đổ sầm xuống, cùng với máu bắn ra tung tóe, văng cả lên búi tóc của Hằng Ni.

Vương Mãng trụ thân trên đài lầu thuyền cất tiếng cười hắc hắc, nói vọng xuống.

- Chúa sơn lâm vậy vùng quả là có khác với lũ tiện nhân bình thường.

Từ trên đài cao Chu Cẩm Ngọc và Hà Tú Anh xuất hiện, trên tay hai người hờm sẵn những cây nỏ đã được tra tên. Cả hai hướng nỏ về phía Thế Lãm.

Vương Mãng phát mạnh tay ra lệnh:

- Khai tên!

Hai mũi tên từ cây nỏ như hai đạo bạch quang bắn xẹt ghim vào hai bờ vai Thế Lãm.

Phập... phập...

Thế Lãm giật nảy người ra sau. Trước mắt chàng cả tòa lầu thuyền chao đảo, lúc bên hữu lúc bên tả, khi hai nàng cung thủ tra mũi tên thứ hai vào nỏ, thì ý niệm trong đầu chàng thôi thúc cần phải sống. Nếu có chết cũng không bao giờ cho những người này thấy được cái xác khốn nạn của Truy hình tướng Hoàng Thế Lãm.

Thế Lãm dậm mạnh chân xuống sàn thuyền, chàng vận dụng tất cả sức lực còn lại, trong đầu có những tiếng ù ù trong tận cùng thần thức.

Thế Lãm thét lớn một tiếng:

- Thiên cầu vũ nộ.

Quả tinh cầu khí lực do Thế Lãm tạo thành với sức cạn lực kiệt phát ra nhắm đài lầu thuyền bắn xẹt tới.

Ầm...

Cùng với quả tinh cầu khí lực sau cùng của mình, chàng băng mình qua bờ be thuyền lao xuống Hoàng tử giang.

Sự biến ngoài sự tưởng tượng của Vương Mãng và tất cả mọi người đang có mặt trên đài lầu thuyền. Và họ cũng không tin Hoàng Thế Lãm trong lúc bị trọng thương gần bứt hơi vẫn có thể vận dụng nguyên khí tận cùng để phát tác tuyệt thức bản thân.

Đài lầu thuyền nghiêng hẳn một bên, và khi Vương Mãng nhìn lại thì Thế Lãm đã mất hút dưới làn nước Hoàng tử giang rồi. Trên khoang thuyền, nơi chỗ đứng của chàng chỉ còn lại những đốm máu loang lổ.

Vương Mãng cầm hiệu kỳ vậy mạnh một cái. Một cây pháo thăng thiên bắn vọt lên trời. Pháo hiệu đã được khai hỏa, lập tức từ hai bên bờ Hoàng tử giang, độ hơn hai mươi con thuyền nan, do hai người chèo chở thoe một vị chũng môn nhân, phăng phăng lướt ra ngoài.

Những con thuyền quây kín chu vi non hai mươi trượng. Tất cả mọi người đều chỏ mắt xuống Hoàng tử giang để tìm Truy hình tướng Hoàng Thế Lãm như bầy ngư phủ tìm con cá kình đã bị trọng thương chắc chắn còn đâu đó trong phạm vi vây bọc.

Một khắc sục sạo trôi qua, chỉ có những lượn sóng dập dồn vỗ vào be thuyền, tạo ra những âm thanh nghe thật đơn điệu.

Vương Mãng nhìn qua Hằng Ni, ôn tồn hỏi:

- Mọii nghĩ Hoàng Thế Lãm còn sống không?

- Không thể nào sống được. Thế Lãm đã bị một dao của thiếp lại hứng trọn hai mũi tên độc, và đã vận công dồn khí tan lực kiệt phát tác Thiên cầu vũ nộ. Môn công phu này mặc dù lợi hại, nhưng nó là con dao hai lưỡi. Bất cứ ai lạm dụng sẽ bị hao tổn chân nguyên khí, ví như nước trong hồ bị cạn chẳng có nguồn bồi đắp.

Vương Mãng vuốt hàm râu cá chốt:

- Thế thì tốt rồi. Ta cũng nghĩ như nàng, Thế Lãm đã vĩnh viễn nằm yên dưới lòng sông Hoàng tử.

Vương Mãng nhìn xuống mặt nước, thở dài một tiếng:

- Hoàng Thế Lãm chết, xét cho cùng bốn vương cũng mất đi một người tài. Nhưng bốn vương không thể không giết y.

Vương Mãng ra hiệu cho Chu Cẩm Ngọc và Hà Tú Anh. Hai nàng ghim quả pháo vào nỏ, bắn vọt lên trời. Hai quả pháo thăng thiên như hai ngọn đuốc lóe sáng soi xuống Hoàng tử giang, cùng lúc chiếc lâu thuyền quay mũi.

Vương Mãng choàng tay qua vai Hằng Ni:

- Phu nhân, chúng ta vào khoang thuyền đi. Trên này gió lạnh.

Hằng Ni e thẹn gật đầu.

Vương Mãng chỉ Bạch Hoa Lan Vũ Lan ra lệnh cho Chu Cẩm Ngọc và Hà Tú Anh:

- Nhị vị hãy áp giải Bạch Hoa Lan về cấm thành.

- Tuân lệnh vương gia.

Vương Mãng và Hằng Ni bước xuống đài. Hai người lẫn ngay vào trong khoang rồi khép cửa lại.

Đứng trên đài, Vũ Lan nhìn theo Vương Mãng và Hằng Ni, lẩm nhẩm nói:

- Nữ nhân phụ tình thì tâm địa gian ác hơn loài cầm thú. Hoàng đại ca chết chắc không nhắm mắt.

Chiếc lâu thuyền rẽ sóng xuôi về hạ lưu Hoàng tử giang, trong khi Hằng Ni và Vương Mãng chén tạc chén thù trong khoang để chiêm ngưỡng Ngọc tử ấn soái thì ngay đầu mũi thuyền, Thế Lãm ôm ghì lấy dây neo để mặc cho sóng vùi dập mình.

Trong cõi mộng lung, mù mờ, Thế Lãm chẳng định được đâu là thật, đâu là cõi hư vô. Đâu đó trong sâu thẳm của ý niệm là những bước chân nhẹ, chân của chàng đang thả dần xuống những nấc thang âm u, cô tịch.

Một lượn sóng trườn lên mặt Thế Lãm. Chàng ho sặc một tiếng, hai mắt mở bừng, cùng với cảm giác toàn thân ê ẩm với những cái đau buốt thấu tận óc.

Thế Lãm đang còn đeo bám dây neo, thần thức phục hồi nhanh chóng, cùng với ý chí phải sống, sống để trở thành chứng nhân phán xét những con người phản bội.

Ánh trăng đã khuyết dần, và chẳng bao lâu nữa, bình minh sẽ lộ dạng, và chắc chắn vầng nhật rực rỡ sẽ soi rõ chàng.

Thế Lãm hớp một ngụm nước sông Hoàng tử, dụng ý chí và chút khí lực sau cùng còn lại, cố kéo thân trườn theo dây neo để lên thuyền.

Mỗi lần thân chàng dịch chuyển, Thế Lãm tưởng chừng như có hàng trăm ngàn ngọn dao đâm thọc, xé rọc đan điền mình. Hai hàm răng nghiến ken kết, và bản thân chàng cũng không biết tại sao mình lại có thể chịu đựng được mức độ này. Cuối cùng, Thế Lãm cũng bám tay vào được be thuyền. Chàng hít một hơi thật sâu, rướn người trườn qua be thuyền.

Vừa lên đường thuyền, Thế Lãm tròn mắt khi nhận ra Bạch Hoa Lan Vũ Lan bị cột cứng ngay cột buồm.

Vũ Lan cũng nhận ra Thế Lãm, hai mắt nàng mở to ngạc nhiên vô cùng. Nàng liếc vào trong khoang, hắt mặt truyền âm nhập mật nói luôn:

- Hoàng tướng, họ đã vào khoang tất cả rồi.

Thế Lãm bậm môi, lê đến bên Bạch Hoa Lan, hai tay chàng run rẩy như một lão già sắp xé bóng, gượng mở dây thừng cho Vũ Lan.

Cởi dây trói cho Vũ Lan xong, Thế Lãm gục đầu xuống chân nàng, khẩn thiết nói:

- Lan cô nương hãy rời khỏi lâu thuyền này đi.

Vũ Lan đỡ Thế Lãm, thấy sắc diện của chàng giống như người sắp chết. Có thể ví Thế Lãm như ngọn đèn dầu leo lét, chập chờn chỉ chực vụt tắt, trong khoảnh khắc nữa thôi.

Nàng nhìn bao quát một lượt, nhỏ nhẹ nói:

- Nếu Hoàng tướng chết, thiếp sẽ chết chung với Hoàng tướng. Hoàng tướng chờ thiếp ở đây.

Vũ Lan nói xong, nhẹ bước về phía đông lâu thuyền. Nàng cẩn thận hạ thủy chiếc thuyền nan bé xíu, rồi quay trở lại bên Thế Lãm, nhỏ nhẹ nói:

- Chúng ta có thể rời khỏi lâu thuyền này rồi.

Vũ Lan vừa nói vừa ôm xốc Thế Lãm, gượng bước về phía hông lâu thuyền, Vũ Lan áp miệng vào tai chàng:

- Hoàng tướng cẩn trọng.

Một làn gió lùa thổi qua mặt Thế Lãm, và vô tình vén luôn chiếc rèm che cửa sổ, cùng lúc nhân quang ửu đột của chàng vô hình trung nhìn qua cửa sổ.

Hằng Ni nằm duỗi dài bên cạnh Vương Mãng. Mái tóc đen mượt của nàng phủ lên ngực vị Vương gia, trông họ ngỡ như đôi tân lang trong ngày song hỷ giao hoan, cho đến lúc rã rời trong cõi mộng.

Hai mắt Thế Lãm như đóng đinh vào ô cửa đó, mặc dù rèm đã khép lại. Vũ Lan như đọc được những ý niệm xáo trộn trong ánh mắt của Thế Lãm, nàng nắm tay chàng nhỏ nhỏ nói:

- Hoàng tướng, mình đi thôi!

Vũ Lan kè Thế Lãm đến bên be thuyền, rít một luồng nguyên khí thật sâu, trở luôn du hành bộ pháp cấp Thế Lãm là đà đáp xuống chiếc thuyền nan.

Nàng cắt dây neo, con thuyền nhỏ bé như chiếc lá đa bị sóng nhồi liên tục chẳng bao lâu đã tách xa lầu thuyền.

Thế Lãm nằm dài dưới khoang thuyền, cơ thể nóng hừng hực như bị nung trong hỏa diệm sơn, chẳng bao lâu thần thức cũng chẳng còn ý niệm gì.

Vũ Lan bối rối vô cùng, nhưng lúc này đối với nàng là phải đưa Thế Lãm đi xa chừng nào tốt chừng ấy. Ý niệm trong đầu Vũ Lan, nếu có chết thì nàng và Thế Lãm cùng chết chung với nhau trên chiếc thuyền nhỏ bé này.

Vũ Lan ngẩng nhìn dung diện của Thế Lãm, mà cảm nhận sự xót xa tràn ngập tâm hồn nàng.

Vũ Lan bỏ mặc cho chiếc thuyền nan trôi đâu thì trôi, để đến ngời bên Thế Lãm. Với nàng bây giờ, Thế Lãm là một phần tâm linh của nàng.

Nàng đặt tay lên trán Thế Lãm, cảm nhận sức nóng hầm hập tỏa ra, khiến tâm trí càng bối rối hơn.

Vũ Lan khẽ gọi:

- Hoàng đại ca, Hoàng đại ca, người làm sao vậy. Hoàng đại ca đừng chết.

Chiếc thuyền nan giật mạnh một cái, chao nghiêng khiến cho Vũ Lan té sấp lên mình Thế Lãm. Nàng còn chưa biết chuyện gì xảy ra thì thấy con thuyền băng băng lao về phía trước. Chiếc thuyền nan bé tí như lướt trên những ngọn sóng bạc đầu. Vũ Lan nhòm dậy nhìn, thì há hốc miệng ngạc nhiên vô cùng.

Phía trước thuyền, một người vận trang phục kỳ lạ, mình trần trụi đang ngồi trên lưng một con quái kinh, kéo chiếc thuyền bé xíu của nàng băng ra ngoài biển cả.

Không biết người đó là ai, nhưng được trợ giúp lúc này, nàng mặc nhiên cho y kéo đi đâu cũng được. Đối với Vũ Lan, sinh mạng Thế Lãm là hơn tất cả.

-- o O o --

Hồi 14

ã quái như điều khiển cho con thủy kinh luân lách kéo chiếc thuyền nan của Vũ Lan và Thế Lãm vào trong một quần đảo. Gã quái ngư đột ngột như bước đi trên mặt nước, kéo thuyền vào một bờ lạch. Gã neo thuyền, đứng khoanh tay bên mỏm đá.

Vũ Lan phi thân lên đối diện với gã, ôm quyền nhu mì nói:

- Đa tạ ân nhân đã cứu mạng chúng tôi.

Gã chẳng nói nửa lời, chỉ đưa cặp mắt ti hí nhìn nàng không chớp.

Vũ Lan nói tiếp:

- Dưới thuyền còn có phu tướng đang bị trọng thương, kính ân nhân cứu giúp.

Gã bước lại bên thuyền cấp luôn Thế Lãm, quay lưng trở khinh công băng mình đi.

Vũ Lan bám luôn sau lưng gã. Nàng ngạc nhiên tự hỏi, bộ gã quái ngư này câm hay sao mà chẳng hề đáp lời mình.

Gã quái ngư cấp Thế Lãm trở cước tốc như lướt trên những phiến đá lâu ngày bị rêu biển phủ kín, mà xem chừng cước pháp chẳng hề xáo trộn lại còn vững chãi như thái sơn.

Trong khi đó Vũ Lan mặc dù đã trở hết tuyệt kỹ khinh thân Du hành bộ pháp, mà thỉnh thoảng cũng phải chao đảo. Gã quái ngư như có cặp mắt phía sau, mỗi lần nàng không giữ được thăng bằng, y lại vung trảo thủ thộp vào tay nàng để điều bước.

Họ đi qua con đường lót đá phủ rêu xanh trơn tuột, thì đến một trang viên nằm ngay giữa đảo. Gã quái ngư vừa đặt chân đến cổng tam quan, từ trong trang viên độ hơn năm mươi người chạy tóa ra. Tất cả mọi người sững sờ khi nhận ra Vũ Lan và Thế Lãm trên tay gã quái ngư.

Một lão ông vận khố, cũng cởi trần trùng trục nhìn Vũ Lan rồi quay lại gã quái ngư kính cẩn ôm quyền nói:

- Đông Đông đảo chủ vạn an.

Đông Đông đảo chủ tiến thẳng đến trước mặt lão già, trao Thế Lãm qua tay lão, cất giọng ồm ồm:

- Lão đưa người này vào hậu điện liệu trị thương cho y.

Lão già kính cẩn gập đầu:

- Tuân lệnh đảo chủ!

Đông Đông đảo chủ quay lại Vũ Lan:

- Cô nương theo ta!

Đông Đông đảo chủ đi thẳng lên tòa chính sảnh nằm ở phía đông trang viên. Vũ Lan bước theo chân gã. Dõi theo bước nàng, những cặp mắt hau háu rọi từ trên xuống dưới.

Tòa chính sảnh của Đông Đông đảo chủ có lẽ để dành riêng cho y, nên được trang hoàng lộng lẫy vô cùng, có thể sánh ngang với hậu cung của Hoàng đế. Ngay cả cánh cửa vào chính sảnh cũng được đính ngọc trai lấp lánh phản chiếu ánh mặt trời.

Vũ Lan bước vào trong tòa chính sảnh càng ngạc nhiên hơn, bởi tất cả vật dụng trong tòa nhà này đều được đính ngọc trai, dưới mắt nàng đâu đâu cũng thấy ngọc trai lấp lánh. Nếu đem tất cả số ngọc trai này ra bán, giá trị của nó cũng đáng là một kho tàng vô giá.

Đông Đông đảo chủ chỉ chiếc đôn nói:

- Cô nương an vị.

Vũ Lan yên vị trên ghế đôn, còn đảo chủ tự tay rót một thủy lưu màu hổ phách vào hai cái chén. Gã bưng lại từ tốn nói:

- Thỉnh cô nương.

- Đa tạ đảo chủ.

Nàng nhấp một ngụm nhỏ. Không biết nước thủy lưu trong chén là thứ nước gì, nhưng Vũ Lan cảm nhận vị ngọt, lạnh, nó lưu chuyển đến đâu bao nhiêu sự mệt nhọc tiêu tan đến đó.

Đặt chén xuống bàn, nàng ngược lên nhìn Đông Đông đảo chủ:

- Tiện nữ và Hoàng đại ca gặp nạn được đảo chủ cứu mạng, lại cho tá túc trên đảo, cái ơn này không biết lấy gì trả.

- Cô nương đừng bận tâm đến cái ơn của ta. Muốn trả ơn, một ngày nào đó, cô nương sẽ được cơ hội trả ơn.

Đông Đông đảo chủ nhìn thẳng vào mặt Vũ Lan:

- Cô nương là người của môn phái nào?

Vũ Lan lắc đầu:

- Tiện nữ không thuộc môn phái nào cả.

Đông Đông đảo chủ gật đầu:

- Rất tiếc...

Vũ Lan hỏi luôn:

- Đảo chủ muốn hỏi môn phái nào. Xin người cứ nói. Nếu kiến văn của tiện nữ biết được sẽ nói cho đảo chủ biết.

- Ta vào Trung Nguyên để tìm người của Nhạn môn.

Vũ Lan cau mày:

- Nhạn môn? Trong Trung Nguyên đâu có Nhạn môn. Đây là lần đầu tiên tiện nữ nghe đến hai tiếng Nhạn môn.

Đông Đông đảo chủ mỉm cười:

- Nhận môn không phải như những môn phái như Thiếu Lâm, Võ Đang, Côn Luân, Hoa Sơn, Thiết chưởng bang. Tất cả các môn phái bang hội đó đều có tổng đàn, cứ địa, còn Nhận môn thì không có tổng đàn cứ địa.

- Không có tổng đàn thì làm sao tìm được?

- Họ có tín vật riêng của họ. Tín vật của Nhận môn là cánh nhận. Cao thủ Nhận môn hành tung xuất quỷ nhập thần, không bao giờ để lộ hành tung và chân diện mục của mình.

- Đáo chủ đã gặp được cao thủ Nhận môn chưa?

Đông Đông đáo chủ nghiêm mặt:

- Bấy lâu nay ta nghe trong giang hồ Trung Nguyên xuất hiện tín vật của Nhận môn, nên thân hành vào Trung Nguyên để điều tra, và... tín vật ta đã thấy, nhưng cao thủ Nhận môn thì chưa gặp lần nào.

- Đáo chủ cần gặp cao thủ Nhận môn vì việc gì?

Đông Đông đáo chủ thở dài một tiếng:

- Đây là việc vô cùng hệ trọng. Nếu không gặp được cao thủ Nhận môn, bốn đáo chủ chưa thể nói ra.

Từ ngoài cửa lão già đã đưa Thế Lãm đi chữa thương ban nãy hối hả bước vào.

- Đáo chủ... đáo chủ...

Đông Đông đáo chủ nhìn lão:

- Trưởng lão có chuyện gì?

Lão già nhìn Vũ Lan tỏ vẻ tần ngần.

Đông Đông đáo chủ lắc đầu nói với lão:

- Trưởng lão có gì cứ nói. Đừng e dè gì. Lan cô nương đây ta nghĩ sau này sẽ là người nhà thôi.

- Đáo chủ cho phép.

Lão già nói xong, đặt luôn lên mặt bàn cánh nhận bạc, với những nét khắc tinh xảo vô cùng. Trông cánh nhận đó ngỡ như con bạch nhận sống động đang tung cánh lướt giữa không trung bao la.

Vừa thấy cánh nhận bạc, Đông Đông đáo chủ đứng bật dậy. Y giật giọng hỏi lão già:

- Tín vật Nhận môn trưởng lão lấy ở đâu ra vậy?

Lão già nhìn Vũ Lan, rồi dời mắt qua Đông Đông đáo chủ:

- Cánh nhận bạc này lão thấy trong người vị công tử bị trọng thương.

Đông Đông đáo chủ cau mày nhìn sững Vũ Lan:

- Lan cô nương đã dấu ta?

Ánh mắt của Đông Đông đảo chủ thật là nghiêm lạnh đến độ Vũ Lan phải sững sờ, xương sống lạnh buốt.

Nàng lắc đầu:

- Tiện nữ cũng không biết trong người Hoàng huynh có cánh nhận bạc này. Tiện nữ nghĩ Hoàng huynh không phải là cao thủ của Nhận môn đâu.

- Không phải người Nhận môn, tại sao lại có tín vật của Nhận môn.

Đông Đông đảo chủ quay lại lão già:

- Y đã hồi tỉnh chưa?

Lão già gật đầu:

- Bẩm đảo chủ, gã công tử đó đã hồi tỉnh rồi. Y chỉ bị ngoại thương và độc công thôi. Lão đại phu bắt mạch cho gã, cảm nhận trong huyết mạch của y tiềm ẩn một nội lực khó có ai bì kịp. Chỉ có nội lực như vậy, vị công tử kia mới có thể chịu đựng được hai vết thương trầm trọng như vậy.

Đông Đông đảo chủ gật đầu:

- Ta sẽ xuống hậu liêu xem sao.

Đảo chủ bước thẳng ra ngoài cửa đại điện. Vũ Lan không thể để mặc Thế Lâm trong tay người khác, cũng thả gót bước theo Đông Đông đảo chủ. Nàng thầm nghĩ, nếu như Hoàng Thế Lâm chính là cao thủ Nhận môn, mình cũng nhất định không để cho Đông Đông đảo chủ di hại đến chàng. Có thể mình sẽ áp chế gã đảo chủ này rồi tìm cách đoạt thuyền trở vào bờ.

Trong đầu nghĩ như vậy, Vũ Lan chân bước nhanh song hành với Đông Đông đảo chủ. Liếc trộm dung diện gã đảo chủ, Vũ Lan chẳng thể nào nhận ra ý niệm thâm kín trong đầu gã. Chẳng có chút biểu lộ gì, chứng tỏ y đang giận, hay đang vui khi biết Thế Lâm là người của Nhận môn.

Vũ Lan từ tốn hỏi:

- Đảo chủ, nếu như Hoàng huynh của tiện nữ là cao thủ của Nhận môn thì sao?

Đông Đông đảo chủ vừa đi vừa quay sang nhìn Vũ Lan:

- Nếu thật sự Hoàng huynh của cô nương là người của Nhận môn thì chút nữa cô nương sẽ biết.

Vũ Lan thở dài một tiếng. Nàng nghĩ thầm:

- Thoát khỏi tay Tổng tài Thái Minh Công và Vương Mãng, lại lọt vào chỗ chết khác. Đúng là cái số của nàng và Hoàng Thế Lâm không thoát khỏi sự truy bắt của cừu nhân.

Đông Đông đảo chủ và Vũ Lan bước vào hậu liêu.

Vừa thấy hai người bước vào, Thế Lâm gượng ngồi dậy. Chàng hướng về phía Đông Đông đảo chủ:

- Đa tạ đảo chủ đã cứu mạng tại hạ.

Đông Đông đảo chủ nhìn chàng từ đầu đến chân như nhìn một con người quái dị từ cổ chí kim chưa từng gặp bao giờ.

Thế Lãm thấy Đông Đông đảo chủ nhìn mình như vậy cũng lạ lắm nói:

- Sao đảo chủ nhìn tại hạ chằm chằm như vậy?

Chàng dời mắt qua Vũ Lan:

- Lan cô nương chắc đã nói cho đảo chủ biết Thế Lãm này chính là Truy hình tướng án sát đường rồi à?

Vũ Lan lắc đầu nói luôn:

- Đảo chủ nghĩ Hoàng huynh là người của Nhạn môn.

Thế Lãm cau mày ngược nhìn Đông Đông đảo chủ:

- Nếu tại hạ là người của Nhạn môn thì sao?

Vũ Lan nghe Thế Lãm nói như vậy bụng giật thót một cái. Nàng ngấm ngấm vận công chuyển hóa chân khí vào đan điền để phòng bất trắc. Nếu như Đông Đông đảo chủ ra tay phát chiêu đánh Thế Lãm, nàng sẽ từ phía sau tập kích gã ngay lập tức.

Đông Đông đảo chủ bất ngờ quay lại nhìn Vũ Lan:

- Lan cô nương hãy giải tỏa công lực đi. Bản lĩnh của cô nương chưa phải là đối thủ của bốn đảo chủ đâu.

Vũ Lan giật mình, ửng mặt.

Với một Bạch Hoa Lan như nàng, đã từng khuấy động khắp cả Trung Nguyên, thế mà ngấm ngấm vận công chuyển hóa khí lực cũng bị Đông Đông đảo chủ phát hiện, bấy nhiêu đó cũng chứng tỏ võ công của gã Đông Đông đảo chủ này không thể nào đoán định đã đạt đến cảnh giới nào. Chỉ biết y có thể nghe được khí lưu chuyển hóa trong nội đan của nàng, cũng đủ thấy bản lĩnh võ công của gã đã thâm thấu đến cõi thần giao cách cảm, thông huyền nội tại.

Vũ Lan đành phải giải tỏa khí công, sắc diện tỏ ra căng thẳng vô ngần.

Đông Đông đảo chủ quay lại Hoàng Thế Lãm:

- Bốn đảo chủ muốn các hạ khẳng định có phải là người của Nhạn môn hay không?

Đông Đông đảo chủ vừa nói vừa chìa cánh nhận bạc đến trước mặt chàng.

- Nếu các hạ không phải là người của Nhạn môn sao lại có tín vật Nhạn môn?

Thế Lãm nhìn cánh nhận bạc:

- Cánh nhận này của tại hạ.

Đông Đông đảo chủ quay lại lão trượng:

- Lão đại phu đã lấy cánh nhận từ trong người các hạ.

Lão già chỉ bả vai Thế Lãm:

- Khi lão đại phu mổ vết thương lấy độc cho công tử, phát hiện ra hình xăm cánh nhạn, trong hình xăm đó là tín vật của Nhạn môn.

Thế Lãm nhún vai:

- Tín vật trong người tại hạ thì đích thị tại hạ là người của Nhạn môn.

Đông Đông đảo chủ nhìn chàng không chớp mắt:

- Các hạ nói thật với bốn đảo chủ đấy chứ?

- Tại hạ không nói ngoa ngôn. Tại hạ chỉ thắc mắc sao đảo chủ vừa trông thấy tín vật Nhạn môn lại khẩn trương như vậy?

Sắc diện Đông Đông đảo chủ biến đổi không ngừng, sự biến đổi đó không qua được con mắt sắc sảo tinh tường của Hoàng Thế Lãm. Chàng hỏi luôn:

- Tại hạ đoán chắc đảo chủ giữ một bí mật gì đó có liên quan đến Nhạn môn.

- Không sai. Bốn đảo chủ cần phải khẳng định các hạ chính là người của Nhạn môn mới nói bí mật đó ra được.

Đông Đông đảo chủ quay lại lão trượng:

- Lão đại phu, có cách gì khẳng định vị công tử đây là người của Nhạn môn không?

- Nếu không phải là người của Nhạn môn thì Hoàng công tử đây sẽ chết.

Thế Lãm điềm đạm nói:

- Tại hạ đã có tín vật của Nhạn môn, đảo chủ còn nghi ngờ. Vậy cánh nhạn bạc mà đảo chủ coi là tín vật Nhạn môn, hóa ra chẳng có giá trị gì.

Đông Đông đảo chủ khoát tay:

- Không phải Khăng Cừu này hoài nghi tín vật Nhạn môn, nhưng vì đây là phần việc hệ trọng, nên bốn đảo chủ quá phần khích mà thôi.

Đông Đông đảo chủ đổi giọng ôn tồn hơn:

- Hoàng các hạ có thể cho bốn đảo chủ biết vì sao người có được tín vật Nhạn môn.

- Đảo chủ muốn biết.

Đông Đông đảo chủ gật đầu.

Thế Lãm nói:

- Đảo chủ có thể trả lời cho tại hạ biết một điều này không?

- Các hạ cứ hỏi.

- Vì sao đảo chủ lại quan tâm đến những nhân vật của Nhạn môn?

Đông Đông đảo chủ Khăng Cừu sa sầm mặt xuống. Y quay lại lão trượng:

- Bốn đảo chủ có nên nói hay không?

Lão trượng trầm tư một lúc, rồi bất giác gật đầu nói luôn:

- Sự thế đã như vậy rồi, theo ý lão đại phu, đảo chủ nên nói cho vị Hoàng công tử đây biết bí mật mà bấy lâu nay đảo chủ giữ kín. Nếu như Hoàng công tử không phải là người của Nhạn môn, đảo chủ vẫn có cách giữ bí mật đó lại.

Đông Đông đảo chủ bậm môi suy tư, rồi cất tiếng nói với lão trượng và Bạch Hoa Lan Vũ Lan:

- Lão trượng đưa Lan cô nương về thư phòng. Chúng ta gặp lại nhau sau. Bốn đảo chủ sẽ đàm luận với Hoàng công tử đây.

Lão trượng gật đầu:

- Tuân lệnh đảo chủ.

Lão quay sang Bạch Hoa Lan Vũ Lan:

- Thỉnh Lan cô nương.

Khi lão trượng quay bước, Bạch Hoa Lan Vũ Lan biết mình không thể ở lâu hơn nữa. Nàng nhỏ nhẹ nói với Thế Lãm:

- Hoàng đại ca hãy bảo trọng!

Vũ Lan quay lưng bước theo lão đại phu, Đông Đông đảo chủ chờ cho hai người ra hẳn bên ngoài mới khép cửa lại.

Y kéo chiếc đôn đến ngồi đối mặt với Hoàng Thế Lãm:

- Các hạ muốn biết vì sao Khăng Cừu này quan tâm đến Nhạn môn.

- Tại hạ đang chờ nghe.

Khăng Cừu quan sát dung diện Hoàng Thế Lãm:

- Bộ tộc chúng tôi trước đây sống ở Tây đảo, đó là chuyện cách đây lâu lắm rồi. Lúc bấy giờ Khăng Cừu này chưa phải là Đông Đông đảo chủ. Theo truyền thuyết lưu truyền lại, cả bộ tộc của chúng tôi bị một giáo phái dị môn xâm chiếm, rồi bị tiêu diệt. Trong bộ tộc may mắn có một số người trốn thoát chạy lánh nạn đến Đông đảo.

Đông Đông đảo chủ thở dài một tiếng:

- Bộ tộc của chúng tôi sống đến ngày nay là nhờ một người có hiệu danh là Nhạn nhân. Nhạn nhân đã chọn Đông đảo để những người sống sót lánh nạn. Nhạn nhân tích cực luyện tập võ công cho người Đông đảo, rồi một ngày kia đúng như sự suy đoán của người, bọn cao thủ dị giáo đã mò vào Đông đảo, dẫn đầu là hắc lâu giáo chủ.

- Nhạn nhân đã đấu với Hắc lâu giáo chủ?

Đông Đông đảo chủ gật đầu:

- Đúng như vậy. Truyền thuyết kể lại, hai người đã đấu một trận kinh thiên động địa suốt một con trăng, bất phân thắng bại, cuối cùng cả hai ngưng cuộc đấu, cùng hẹn với nhau sẽ trao đổi võ công bằng các hậu duệ của mình.

- Cái hẹn đó đã gần đến rồi phải không?

Đông Đông đảo chủ gật đầu:

- Cái hẹn đó quả đã gần kề rồi. Để đối phó với Hắc lâu giáo chủ, Nhạn Nhân mới bế quan nghiên cứu võ học và chọn hậu nhân kế thừa mình. Rất tiếc người không chọn được ai có căn cơ để hàm thụ võ học cao thâm của mình, nên quyết định chọn ra một người mang tín vật của người vào Trung Nguyên tìm kẻ hữu duyên.

Thế Lãm cau mày:

- Người từ Đông đảo vào có ngoại hiệu là Kim y nhân Hồng Cừ.

Đông Đông đảo chủ sững sốt nhìn Thế Lãm:

- Các hạ biết người đó?

Thế Lãm thở dài gật đầu:

- Tại hạ biết.

- Hồng Cừ giờ đang ở đâu?

Thế Lãm thở ra, lơ đãng nhìn lên trần nhà:

- Sau này tại hạ sẽ nói cho đảo chủ biết Hồng Cừ đang ở đâu, và hiện tại tại hạ đoán chắc, mình là người của Nhạn môn mà Hồng Cừ gửi gắm.

- Các hạ nói mà ta chẳng hiểu gì cả.

- Có lẽ tại hạ là người của Nhạn môn do ý trời. Đảo chủ theo tại hạ.

Chàng đứng lên cùng với Đông Đông đảo chủ bước ra ngoài gian hậu phòng. Hai người đi đến một bãi đất trống. Thế Lãm dừng bước quay sang nói với Đông Đông đảo chủ.

- Tại hạ muốn chứng minh cho đảo chủ biết mình là người của Nhạn môn.

Thế Lãm dứt lời, vận chuyển nguyên khí phát tác luôn quả tinh cầu Thiên cầu vũ nộ bổ thẳng vào một tảng đá cách chàng non mười trượng.

Ầm...

Tảng đá vỡ vụn như cám.

Chưa hết, Thế Lãm vận chuyển nguyên khí tiếp tục, biến hóa bàn thủ thành Kim ảnh thủ, rồi xoay nửa vòng tổng ngược ra một ảnh thủ vàng rực đánh vào tảng đá thứ hai.

Chát...

Trên tảng đá hiện rõ một bàn tay lún sâu vào non nửa tấc.

Đông Đông đảo chủ mỗi lần thấy Thế Lãm biểu diễn võ công lại lẩm nhẩm nói:

- Thiên cầu vũ nộ... Kim ảnh thủ...

Thế Lãm thu hồi nguyên ngưng, nhìn lại Đông Đông đảo chủ Khăng Cừ:

- Bây giờ đảo chủ đã tin chắc tại hạ chính là người của Nhạn môn rồi chứ?

Đông Đông đảo chủ gật đầu:

- Nhất định rồi, Hoàng các hạ là người của Nhạn môn.

Khằng Cừu vừa dứt lời, liền quì xuống dưới chân Thế Lãm:

- Đại chưởng môn miễn thứ, Khằng Cừu có mắt không trông nên không nhận ra được đại chưởng môn.

Thế Lãm đỡ Khằng Cừu lên:

- Đảo chủ đừng làm vậy, tại hạ vô tình được đảo chủ cứu mang đưa đến Đông đảo, chưa trả ơn thì sự vùng đảo ngược trở trêu lại là người của Đông đảo.

Thế Lãm thở dài một lần nữa:

- Đông Đông đảo chủ, tại hạ có nhiều điều uẩn khúc đối với nghĩa phụ Hồng Cừu chưa thể nói được. Sau này tại hạ sẽ nói cho Đông Đông đảo chủ biết.

Đông Đông đảo chủ khoát tay lắc đầu:

- Đại chưởng môn, người đừng gọi Khằng Cừu này là đảo chủ, e đắc tội với tiền nhân.

Nhìn Thế Lãm từ đầu đến chân, Đông Đông đảo chủ lấy một luồng nguyên khí thật sâu, ôn nhu nói:

- Theo di ngôn của Đông đảo có, nhất định Hắc lâu giáo chủ sẽ đến Đông đảo này. Không phải Hắc lâu giáo chủ thì phải là đại cao đồ của lão đến, nhưng bây giờ họ cùng chưa xuất hiện, may mắn đại chưởng môn đã đến kịp thời. Nếu như đây là định số, Khằng Cừu này cung thỉnh đại chưởng môn đến Nhận cung.

Thế Lãm gật đầu:

- Chúng ta đi!

Hai người rời bãi đất trống, trở luôn khinh thuật bằng mình về phía đông. Vừa đi, Thế Lãm vừa nghĩ thầm, khinh công của Khằng Cừu cao thâm khó lường, võ công đạt đến cảnh giới thượng định vô thường thế mà vẫn e dè đại cao thủ của Hắc lâu giáo chủ, chứng tỏ những người sắp đến đây vô cùng lợi hại.

Khằng Cừu dừng bước bên một mỏm đá.

Thế Lãm tiến đến bên lão tăng hắng hỏi:

- Tại hạ thấy khinh công của đảo chủ quả là cao thâm, trong giang hồ khó ai bì kịp, cố sao lại sợ người của Hắc lâu giáo?

Khằng Cừu sa sầm mặt xuống:

- Võ công của Đông đảo nhất nhất đều được thụ huấn từ võ học của Nhận nhân. Nhưng những bí truyền của Nhận nhân chỉ là những bước đầu khó có thể sánh ngang với Hắc lâu giáo. Chính vì lẽ đó mà người mới bế quan, nghiên cứu võ học của Hắc lâu để không chế bọn dị giáo.

Đông Đông đảo chủ nhìn ra ngoài khơi. Chiếc vây quái ngư xuất hiện phẳng phẳng, rẽ nước tiến về phía y và Thế Lãm.

Đông Đông đảo chủ chỉ chiếc vây cá:

- Quái ngư sẽ đưa Khăng Cừu và đại chưởng môn đến Nhận động.
- Nhận động nằm chỗ khác à?

Khăng Cừu gật đầu.

Quái ngư lượn một vòng từ từ áp lưng vào mỏm đá.

Khăng Cừu và Thế Lãm nhẩy xuống lưng cá kinh. Quái ngư vẩy đuôi lướt đi theo những con lạch ngoằn ngoèo. Thế Lãm ngồi trên mình cá thích thú vô cùng. Càng đi chàng càng cảm nhận một sự hiểm trở vô cùng, nếu không có quái kinh thay thuyền chở chàng và Khăng Cừu thì không có cách gì khả dĩ đi nào những con lạch đầy những vực xoáy và đá ngầm tua tủa những cái ngách sắc như bảo đao bảo kiếm.

Chẳng bao lâu quái kinh đã đưa Thế Lãm và Khăng Cừu đến một tiểu đảo, chung quanh đầy những xoáy nước, sôi sùng sục.

Khăng Cừu chỉ những xoáy nước đó nói:

- Bất cứ ai, dù khinh công cao thâm cách mấy, nếu lọt vào xoáy nước chắc chắn không thể giữ được mạng mình.

Hai người phi thân lên một mỏm đá, Khăng Cừu chỉ vách đá cao sừng sững.

- Đại chưởng môn và tại hạ sẽ lên vách đá cheo leo này.

Thế Lãm gật đầu.

Khăng Cừu nói tiếp:

- Đại chưởng môn cẩn trọng, chỉ cần sơ sẩy rơi xuống xoáy vực, không cách chi sống được.

- Khăng đảo chủ đừng lo cho tại hạ.

Khăng Cừu hít một hơi chân ngươn thật sâu, rồi nói:

- Tại hạ đi trước.

Khăng Cừu dứt lời, dậm mạnh đôi giày, thân ảnh như ngọn pháo thăng thiên, trong nháy mắt đã vượt quá nửa vách đá.

Thấy khinh công của Khăng Cừu cao thâm như vậy, Thế Lãm phải tấm tắc khen thầm:

- Hảo khinh công.

Chàng rít một luồng chân khí thật sâu, giở di hình bộ pháp thoăn thoắt chạy lên vách đá.

Khăng Cừu vừa bấu tay vào một gờ đá thì Thế Lãm cũng đã đến bên gã.

Cả hai dụng công bấu vào vách đá. Khăng Cừu nói:

- Từ đây lên tới đỉnh, vách đá trơn trượt, Đại chưởng môn cẩn trọng!

- Khăng đảo chủ đừng lo cho tại hạ.

Thế Lãm mỉm cười vận hóa khí công vào bản thủ. Đôi tay thịt của chàng ửng sắc vàng óng ánh. Thế Lãm nói tiếp:

- Với đôi tay Kim bản thủ này, Thế Lãm có thể lên tới tận mây xanh.

Thế Lãm vừa nói vừa thòp cầm nã thủ pháp vào vách đá.

Bộp... bộp... bộp...

Chàng như con thạch sùng thoăn thoắt bám vào vách đá phủ ngập rêu trơn trượt. Trong lúc đó Khăng Cừu khá chật vật, mới có thể theo kịp Thế Lãm, bởi y không có được đôi Kim ảnh thủ như Thế Lãm.

Thế Lãm leo lên đến đỉnh vách đá, đưa tay xuống kéo Khăng Cừu lên.

Đứng trên mỏm đá, Thế Lãm thấy dưới chân mình là một khoảng không bao la trông tựa đáy một cái chén khổng lồ. Dưới tầm mắt của chàng lô nhô không biết bao nhiêu tảng đá quái dị, phát ra những tiếng kêu u... u...

Thế Lãm chỉ về phía trước:

- Khăng đảo chủ, bên dưới kia là gì?

- Nhạ môn.

- Chúng ta xuống dưới chứ?

Khăng Cừu lắc đầu:

- Không được, nếu đã vào được đầu phải chờ đến Đại chưởng môn.

Khăng Cừu vừa nói vừa nhặt một viên đá thả vào khoảng không. Viên đá không rơi xuống mà bị tung lên, rồi bất ngờ có một sức kinh dữ dội cuốn viên đá lên đánh bể nó ra thành những hạt bụi li ti. Dúm bụi đó bị sức kinh cuốn luôn ra ngoài khoảng không đại dương.

Khăng Cừu nhặt tiếp hòn đá thứ hai. Tảng đá này to ngang với gã, và ném tảng đá vào trong thung lũng. Cũng như lần trước, lại xuất hiện một lực kinh di sơn đảo hải đánh bể tảng đá, và cuốn những viên cuội còn lại quăng vào xoáy vực.

Khăng Cừu lắc đầu:

- Đại chưởng môn đã thấy rồi đấy. Dù là tiên thiên, cũng không thể vào thung lũng này được, mà Nhạ môn nằm ngay dưới thung lũng lòng chảo này.

Thế Lãm ngồi xuống, nhìn bao quát toàn cảnh. Chàng quay lại Khăng Cừu:

- Khăng đảo chủ, chúng ta có thể men theo vách đá này để xuống bên dưới.

Khăng Cừu lắc đầu:

- Không được đâu. Người đông đảo đã thử rồi. Vách đá bên trong không phải như đường chúng ta lên.

- Khác chỗ nào?

- Bao nhiêu người đã táng mạng theo cách của chưởng môn. Từ thung lũng lúc nào cũng có những xoáy khí cuốn phăng những ai muốn leo xuống, và tất nhiên khi đã bị cuốn ra ngoài thì chẳng khác những hòn đá vừa rồi tại hạ đã thả xuống.

Thế Lâm thở dài một tiếng rồi lạnh nhạt nói:

- Không biết dưới kia có bí ẩn gì mà xem chừng nơi đây giống như một tuyệt cốc, không đường vào, cũng chẳng có đường ra.

Thế Lâm băng quơ nhìn những tảng mây trôi bồng bềnh. Chàng nhặt một viên đá thả xuống thung lũng. Nó lại bị kinh khí tự nhiên đánh nát thành bụi.

Thế Lâm lắc đầu:

- Khăng đảo chủ, chúng ta quay trở về thôi. Tại hạ sẽ tìm cách xuống thung lũng sau.

-- o O o --

Hồi 15

K

hằng Cừu và Thế Lãm quay trở lại Đông đảo. Hai người đặt chân lên tới gờ đá, đã nghe tiếng tù và cất lên lồng lộng. Khằng Cừu cau mày:

- Đại chưởng môn, có chuyện xảy ra tại trang viện rồi.

Thấy Khằng Cừu khẩn trương, bất giác Thế Lãm cũng khẩn trương vô cùng. Cả hai cùng trở khinh thuật lướt băng đi nhanh không thể tả. Cách trang viện độ hai dặm, Thế Lãm đã thấy ngọn cờ Thiên Giáo đang từ từ nhô lên.

Chàng cau mày lẩm nhẩm:

- Chẳng lẽ Hắc lâu giáo lại là Thiên Giáo?

Thế Lãm và Khằng Cừu chẳng hề dừng bước, chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi, họ đã đến cổng trang viện. Cảnh đầu tiên Thế Lãm thấy là những xác người nằm rải rác suốt từ cổng vào tòa chính sảnh của Khằng Cừu. Người đầu tiên bị chết chẳng ai khác mà chính là lão đại phu.

Xác của lão đại phu bị treo lủng lẳng trước cổng tam quan trông thật là thảm thương. Da thịt của lão tím tái, chứng tỏ đã bị độc công của ai đó lấy hồn.

Khằng Cừu thét lớn một tiếng:

- Khằng đảo chủ đã về đây.

Thế Lãm lo lắng vô cùng.

Khi hai người vừa đặt chân đến bậc tam cấp, tòa chính sảnh thì cửa từ từ hé mở.

Bên trong tòa chính sảnh của Khằng Cừu đã có mặt tất cả các vị chưởng môn nhân các bang phái trong Trung Nguyên đứng thành vòng cung bao bọc lấy hai người đang chễm chệ ngồi trên tràng kỷ ngay chính điện.

Hai người đó chính là Tổng tài Thái Minh Công và Lan Hoa cung chủ. Chếch sau lưng họ là giáo chủ Thiên Giáo Kha Chấn Bình và hai nàng cung nữ Chu Cẩm Ngọc, Hà Tú Anh.

Về mặt Thế Lãm khi vừa nhận diện Tổng tài Thái Minh Công đã chuyển đổi qua sự khẩn trương vô cùng.

Thế Lãm truyền âm nhập mật nói với Khằng Cừu:

- Khằng đảo chủ, những người này đều là cao thủ thượng thừa của Trung Nguyên, tại hạ và đảo chủ nhất thời không phải là đối thủ của họ.

Thế Lãm vừa dứt câu thì Tổng tài Thái Minh Công tăng hắng cất giọng the thé:

- Không ngờ bốn tổng quản lại được diện kiến Truy hình tướng án sát đường ở Đông đảo. Quả là bốn tổng quản và Hoàng tướng có duyên tao ngộ.

Thế Lâm nhún vai, giả lả cười, nói:

- Tại hạ có duyên với Tổng tài Thái Minh Công nên cứ gặp mãi. Trong khi ý niệm của tại hạ chẳng muốn gặp Tổng tài làm gì.

Tổng tài Thái Minh Công bật cười the thé. Lão quay sang Đông Đông đảo chủ Khăng Cừu:

- Người có phải là Đông Đông đảo chủ Khăng Cừu?

Khăng Cừu nghiêng răng:

- Chính ta!

- Sao người chưa quỳ phục bốn tổng quản còn đứng đực ra đó.

Khăng Cừu trợn mắt:

- Khăng mỗ chỉ muốn cắt lưỡi, lột da người mà thôi.

Tổng tài Thái Minh Công bật cười khàn khạch. Lão cắt ngang tràng cười nham hiểm độc ác ấy, gằn giọng nói luôn:

- Khăng Cừu, người có biết sự hỗn láo vừa rồi của người đối với bốn tổng quản thì sẽ phải nhận hậu quả như thế nào không?

Đông Đông đảo chủ Khăng Cừu nghiêm giọng nói:

- Người có bản lĩnh thì hãy quyết đấu với bốn đảo chủ. Cớ gì phải lấy mạng những người của Đông đảo chứ?

Tổng tài Thái Minh Công cười khẩy một tiếng, giũ tay áo. Liền ngay hai sau cái giũ áo của Tổng tài Thái Minh Công, hơn hai mươi tên hắc y nhân từ mấy gian nhà chung quanh tòa chính sảnh áp giải những người của Đông đảo dẫn ra.

Thế Lâm liếc mắt nhìn qua một lượt, không nhận ra Vũ Lan có mặt trong số những người đó.

Thế Lâm cười ruồi, chấp tay sau hông tiến lên một bộ tăng hắng nói:

- Dưới mắt tại hạ đây, tất cả các vị đều là những nhân vật lấy lòng của Trung Nguyên.

Chàng điểm nhãn quang vào Lan Hoa cung chủ:

- Tại hạ nói có đúng không?

Lan Hoa cung chủ mặc nhiên gật đầu.

Thế Lâm nói tiếp:

- Các vị đã từng vang bóng lấy lòng khắp thiên hạ, thế mà chỉ vì một hòn đảo nhỏ nhoi tí ngoài khơi mà phải lặn lội đến vùng đao đồ tể, nếu có một nhà sử học nào đó ghi nhận sự kiện hôm nay e vô lâm Trung Nguyên chẳng còn mặt mũi nào nữa để tự cho mình là chốn hội tụ tinh túy của trời đất.

Tất cả mọi người thấy phong độ của Thế Lãm vẫn bình thản như chẳng có chuyện gì xảy ra, nên thoáng ửng mặt, che đậy sự the thừng.

Thế Lãm cười khẩy sang quay sang Tổng tài Thái Minh Công:

- Tổng tài Thái Minh Công chắc chắn đã hồi phục sau một chưởng của tại hạ, nên mới ra Đông đảo để dưỡng thần phải không?

- Bốn tổng quản không quên một chưởng của Truy hình tướng.

Thế Lãm nhếch mép, nói tiếp:

- Thiện ý của tại hạ, cũng mong cung nghinh tổng quản ra Đông đảo để nghỉ ngơi, nhưng không ngờ tổng quản đến sớm quá. Vừa đến tổng quản đã vung đao giết người, thử hỏi tất cả mọi người ở Đông đảo chết hết, thì hòn đảo này sẽ có nhiều oan hồn quấy phá. Tổng quản còn thú vị gì nữa?

Tổng tài Thái Minh Công lắc đầu:

- Truy hình tướng khuyên bốn tổng quản đó à?

Thế Lãm khoát tay:

- Ấy, tại hạ đâu dám khuyên ngăn đại tổng quản, chỉ mong muốn cho đại tổng quản có đặng những tuần trăng vui vẻ tĩnh dưỡng thôi.

- Bốn tổng quản lại có ý khác.

Tổng tài Thái Minh Công vừa nói vừa lấy trong người ra một hộp tráp bằng ngọc. Gã nhận vào nắp tráp, tự nhiên tráp tự động bung ra, để lộ một chiếc đầu lâu bằng bàn tay, lên nước đen tuyền.

Nhìn chiếc tiểu hắc lâu đó, tưởng như nó đang nhe nanh hàm dọa người đối diện bằng hai hốc mắt sáng ngời, ngay cả Thế Lãm khi đối nhãn với tiểu hắc lâu, cột sống chàng cũng phải gai lạnh với cảm giác chung quanh mình tràn ngập sát khí chết chóc.

Thế Lãm nhìn tiểu hắc lâu nhún vai nói tiếp:

- Tại hạ đoán không lầm, tiểu hắc lâu là tín vật của Hắc lâu giáo chủ?

- Không sai!

Thế Lãm liếc xéo về phía Khăng Cừu. Chàng nghĩ thầm không ngờ cao đồ của Hắc lâu giáo chủ lại là Minh Chính, nếu bây giờ gã Tổng tài Thái Minh Công thực thi di ngôn của Hắc lâu giáo chủ thì tất cả bá tánh trên Đông đảo này, ngay cả Khăng Cừu và chàng cũng không hy vọng thoát chết.

Thế Lãm thở dài một tiếng, quay lại Khăng Cừu:

- Hắc lâu giáo chủ đã di ngôn cho Tổng tài Thái Minh Công đến đông đảo. Thôi thì Khăng đảo chủ hãy quy phục Tổng tài để bảo vệ bá tánh khỏi một cái chết oan uổng.

Tổng tài Thái Minh Công trợn mắt, cướp lời Thế Lãm:

- Bốn tổng quản không cần khuyến dụ y, mà bắt y phải thần phục.

Tổng tài Thái Minh Công quay sang Kha Chấn Bình:

- Kha giáo chủ đi thỉnh chủ nhân của Đông Đông đảo chủ Khăng Cừu.

Kha Chấn Bình ôm quyền:

- Tuân lệnh đại tổng quản.

Y lui bước ra sau hậu điện, một lúc sau cùng với Hằng Ni song hành bước lên đại điện.

Vừa thấy Hằng Ni, mặt mày Thế Lãm đã biến sắc.

Khăng Cừu chưa hiểu nữ nhân đi cạnh là ai, chỉ trố mắt đứng nhìn.

Hằng Ni liếc nhìn Thế Lãm mỉm cười, rồi quay lại Đông Đông đảo chủ Khăng Cừu. Nàng giữ tay ống xiêm y, lật bàn tay chìa đến trước.

Trong lòng bàn tay của Hằng Ni là một cánh nhận bạc lấp lánh giống như tạc với cánh nhận của Thế Lãm, nhưng khác hơn một điểm là nó lớn hơn một chút, trên đầu nhận có thêm một chiếc vương miện bằng ngọc lưu ly.

Vừa thấy cánh nhận trên tay Hằng Ni, Đông Đông đảo chủ Khăng Cừu đã biến sắc.

Hằng Ni nghiêm giọng nói:

- Khăng Cừu, thấy vật sao chưa quỳ xuống.

Khăng Cừu nhìn Thế Lãm, bất giác quỳ mọp xuống trước mặt Hằng Ni:

- Gia nô bái kiến chủ nhân.

Hằng Ni mỉm cười, nói:

- Đứng lên đi!

Khăng Cừu khép nép đứng lên.

Hằng Ni quay lại Thế Lãm:

- Thiếp nghĩ Hoàng huynh chưa nói cho Khăng Cừu biết mối quan hệ giữa huynh và muội.

Thế Lãm cau mày:

- Không cần thiết nói, giữa tại hạ và nàng chẳng có gì để nói. Có chăng chỉ có điểm chung, chúng ta cùng xuất thân từ một gia sư là Kim y nhân Hồng Cừu.

- Huynh cắt đứt tình huynh muội à?

- Hoàng tử giang đã tẩy rửa dùm ta rồi.

- Huynh đã quyết như vậy cũng được.

Hằng Ni nhìn lại Khăng Cừu:

- Gia tướng...

Khăng Cừu ngẩng mặt nhìn Hằng Ni:

- Xin chủ nhân sai bảo.

Hằng Ni chỉ Thế Lãm:

- Y là người của Nhạn môn, nên phải do gia tướng hành xử.
- Tuân lệnh chủ nhân.

Thế Lãm giật thót ruột.

Chàng chỉ kịp lui về sau hai bộ thì Đông Đông đảo chủ Khăng Cừu đã băng tới.

Trước mặt Thế Lãm xuất hiện cả một rừng bản thủ, không biết cái nào là hư cái nào là thực. Thế Lãm không ngờ được cục trường thay đổi đột ngột như thế này.

Chàng còn đang suy niệm thì một ảnh thủ sượt đến tập kích ngay chính diện.

Thế Lãm ngã người ra sau, kinh khí sượt qua cách mặt chàng chưa đầy hai đốt tay, dư kinh tạo cảm giác rát rát như có bầy ong đột ngột xuất hiện chích vào mặt chàng.

Thế Lãm cong người bật dậy như cánh cung, thì chân đã bị trảo công của Khăng Cừu thộp cứng. Y cất tiếng nói:

- Hoàng các hạ nằm xuống.

Thế Lãm bị nhắc bổng lên khỏi mặt đất. Thực ra bình thời Truy hình tướng án sát đường Hoàng Thế Lãm đâu thể mất thế thượng phong dễ dàng như vậy, nhưng lúc này vốn đã bị trọng thương chưa lành hẳn, và đã tổn nhiều nguyên khí khi vượt lên vách đá, nhất thời không thể linh hoạt tránh né.

Chàng bị Đông Đông đảo chủ Khăng Cừu nhắc bổng lên khỏi mặt đất bằng đôi bản thủ, quay đúng một vòng, quảng luôn về phía Tổng tài Thái Minh Công.

Trong khoảnh khắc tích tắc, trong tâm niệm của Thế Lãm lóe lên câu hỏi tại sao Đông Đông đảo chủ lại quảng mình về phía Tổng tài Thái Minh Công, y có ngầm ý gì chẳng, hay muốn mượn kẻ khác hạ thủ để không bận tâm sau này khi nghĩ đến việc hôm nay.

Ý niệm ấy lướt qua thì Thế Lãm đã nghe tiếng Khăng Cừu:

- Tiểu hắc lâu.

Nghe tiếng của Khăng Cừu, một ánh sáng lóe lên trong đầu giải thích cho câu hỏi của chàng.

Gần như phản xạ của Thế Lãm nhanh ngoài một cái chớp mắt, chàng quấy mình như cánh chim nhạn, hữu thủ thộp vào Tiểu hắc lâu, còn tả thủ thì thi triển Kim ảnh thủ với mười hai thành công lực công trực diện vào Tổng tài Thái Minh Công.

Tả thì chậm, song diễn biến diễn ra quá nhanh, ngay đến Tổng tài Thái Minh Công cũng không khỏi ngỡ ngàng, và bất ngờ.

Bóng ảnh Kim thủ bản xuất hiện nện thẳng vào chấn tâm Tổng tài Thái Minh Công, sự biến bất ngờ đó khiến hắn chỉ kịp đập bản thủ xuống thành tràng kỷ, thân ảnh vút lên cao, tránh Kim ảnh thủ của Thế Lãm.

Ầm...

Thành tràng kỷ sau lưng Tổng tài Thái Minh Công gây vụn, Thế Lãm lẳng người trở bộ, hữu thủ của chàng đã thộp gọn Tiểu hắc lâu.

Lan Hoa cung chủ thất thần, đến lúc nhận ra sự việc thì yết hậu của nàng đã bị trảo công tả thủ của Hoàng Thế Lãm chộp tới không chế.

Tổng tài Thái Minh Công trụ thân xuống nhìn Thế Lãm chăm chăm. Y gần giọng the the nói:

- Truy hình tướng buông ngay Tiểu hắc lâu và Lan Hoa cung chủ ra.

Thế Lãm mỉm cười nhìn trả lại Tổng tài Thái Minh Công:

- Thái Minh Công có thể lệnh được cho tại hạ à?

Chàng lắc đầu nói tiếp:

- Nếu như Thái Minh Công muốn lệnh cho tại hạ ít ra cũng phải cứu được Lan Hoa cung chủ, và không để Tiểu hắc lâu bị hủy diệt.

Thế Lãm ngửa mặt cười khanh khách, chiếu nhãn quang thẳng vào mắt Lan Hoa cung chủ:

- Lan Hoa cung chủ muốn chết hay muốn sống?

Lan Hoa cung chủ cau đôi mày vòng nguyệt:

- Người hãy buông ta ra, ta sẽ nói với Thái Minh Công tha cho người.

Thế Lãm lắc đầu:

- Tại hạ đâu thể tin được, ngay cả Ni muội của tại hạ còn muốn giết tại hạ kia mà.

Chàng chiếu tinh nhãn về phía Hằng Ni:

- Đa tạ Ni muội đã có thỉnh ý đến đây để tiễn huynh về cõi vĩnh hằng.

Tổng tài Thái Minh Công tiến lên hai bộ, thần sắc của gã đanh lại, đến độ ngỡ như khuôn mặt sát thủ ngập tràn sát khí quyết lấy mạng đối phương.

Tổng tài Thái Minh Công rút giọng the the:

- Truy hình tướng có buông Lan Hoa cung chủ và Tiểu hắc lâu ra không?

Thế Lãm chìa chiếc tiểu hắc lâu đến trước, đồng thời vận Kim ảnh thủ đến tần thứ chín, chàng gần giọng đáp lại:

- Nếu Tổng tài tiến thêm nửa bước. Tại hạ sẽ bóp nát Tiểu hắc lâu ngay lập tức.

Chàng nhượng mày, lạnh nhạt nói tiếp:

- Chắc Tổng tài Thái Minh Công không muốn để tín vật bốn môn bị hủy nát rồi.

Chàng đổi giọng ôn nhu, từ tốn nói tiếp:

- Tại hạ muốn thương lượng với Thái Minh Công.

Tổng tài Thái Minh Công nheo mày suy nghĩ, rồi gật đầu:

- Được, bốn tổng quản sẵn sàng thương lượng với Truy hình tướng.

Thế Lãm gật đầu:

- Thế thì tốt, phiến Thái Minh Công hiệu lệnh cho lũ cao thủ môn hạ lui ra ngoài.

Các vị chưông môn nghe Thế Lãm nói như vậy, mặt thẹn thùng ửng đỏ. Nhưng có mặt Tổng tài Thái Minh Công, ai nấy không dám mở lời phản bác đối với Thế Lãm.

Thái Minh Công thở dài, quay lại quần hùng cao thủ Trung Nguyên:

- Các người hãy lui ra ngoài.

Lời nói của Tổng tài Thái Minh Công là mệnh lệnh, ai nấy lầm lũi đi ra ngoài. Trong chính sảnh chỉ còn lại Thế Lãm, Lan Hoa cung chủ, Hằng Ni và Đông Đông đảo chủ Khăng Cừu.

Thế Lãm chờ cho mọi người đã ra hết bên ngoài rồi mới mỉm cười nói với Tổng tài Thái Minh Công:

- Thỉnh đại tổng quản an vị.

Thở hắt ra một hơi, Minh Chỉnh gần giọng đáp lời Thế Lãm:

- Người muốn thương lượng điều gì cứ nói ra mau đi.

- Thái Minh Công gấp như vậy, tại hạ thiết nghĩ tình huống lúc này hoàn toàn bất lợi cho Thái Minh Công, trong tay tại hạ có hai món vật mà ngài không bao giờ muốn mất, một là Tiểu hắc lâu, hai là Lan Hoa cung chủ. Ý tại hạ vừa nói ra không biết có đúng không?

Tổng tài Thái Minh Công gật đầu luôn:

- Rất đúng.

- Tại hạ sẵn sàng trả lại cho Tổng tài Thái Minh Công hai món đó với điều kiện tuân trắng sau mới quay lại Đông đảo.

Hằng Ni chen vào:

- Không được.

Thế Lãm nhướn mày nhìn sang nàng:

- Ni cô nương nói sao không được. Giết người đâu phải là thú vui tiêu khiển.

Chàng cười khẩy với Hằng Ni rồi nói tiếp:

- Cô nương sợ Thế Lãm này trốn chạy à? Tại hạ chỉ cho các vị một cách, cứ đem hết cao thủ trong thiên hạ vây bọc bên ngoài Đông đảo thì đâu có ai thoát chạy được chứ, ngoại trừ mọt cánh bay lên trời.

Hằng Ni đáp luôn lời Thế Lãm:

- Muội cũng sợ Hoàng huynh mọt cánh bay lên trời, đến lúc đó thì bắt lại huynh còn khó hơn mò kim đáy biển.

Thế Lãm bật cười khanh khách:

- Cô nương muốn bắt Hoàng Thế Lãm này để làm gì. Chẳng lẽ nàng còn quá yêu ta chăng, nàng đã có Vương Mãng đại ca cùng Ngọc tử ấn soái rồi, còn muốn gì nữa? Ta không muốn thấy mặt nàng đâu.

Thế Lãm nghiêm mặt nhìn qua Tổng tài Thái Minh Công:

- Đại tổng quản, tại hạ không muốn thấy mặt Hằng Ni cô nương trong lúc chúng ta thương lượng.

Hằng Ni nghe Thế Lãm nói, bật cười khanh khách:

- Hoàng huynh có thể nhờ Tổng tài Thái Minh Công đuổi Hằng Ni được à?

Hằng Ni nghiêm mặt quay sang Tổng tài Thái Minh Công:

- Đại tổng quản nghe lời ta hay nghe lời di lệnh của Hoàng tướng.

Tổng tài Thái Minh Công xanh sạm mặt mày, lắp bắp nói:

- Bốn tổng quản thuần phục đáng tối thượng, thì nhất nhất đều nghe theo lệnh của nương nương.

Hằng Ni quay lại Thế Lãm:

- Hoàng tướng nghe rõ rồi chứ?

Thế Lãm giật thót trong bụng, nghĩ thầm:

- Nếu như Hằng Ni có quyền hạn hơn Tổng tài Thái Minh Công thì Tiểu hắc lâu lẫn Lan Hoa cung chủ chẳng đáng giá gì.

Thế Lãm trầm mặt xuống:

- Nếu như cô nương là chủ nhân của Tổng tài Thái Minh Công thì ta hết đường thoát thân rồi. Nhưng ta xem chừng cô nương cũng không muốn để mất Tiểu hắc lâu phải không?

- Tiểu hắc lâu có là gì mà bốn nương nương phải tiếc nuối chứ?

Thế Lãm nheo mắt, hóm hỉnh nhìn Hằng Ni:

- Nếu nó không có giá trị gì, thôi để ta hủy nó đi vậy. Đằng nào cũng chết, thà chết mà khiến đối phương tiếc ngẩn ngơ cũng được.

Chàng vừa nói vừa vận Kim ảnh thủ đến tầng thứ mười hai. Hữu thủ của Thế Lãm ửng ánh sắc vàng, đồng thời phát ra những tiếng kêu căng cắc.

Hằng Ni đột ngột thét lớn:

- Dừng tay, được rồi, ta đồng ý với Truy hình tướng rút toàn bộ cao thủ ra ngoài đảo.

- Tâm của nàng nhẹ tợ lông hồng, lấy gì ta tin.

Chàng cười khẩy nói tiếp:

- Trên thế gian này, người duy nhất khiến ta hoài nghi, người đó chính là nàng.

Vẻ mặt Hằng Ni đành hằn lại. Nàng nghiêm giọng khắt khe nói:

- Ai cũng có sự hoài nghi, nhưng thử hỏi nếu như phu tướng bóp nát Tiểu hắc lâu thì tất cả bá tánh Đông Đông đảo chủ chẳng một ai sống sót, phỏng được ích lợi gì.

Thế Lãm quay sang Đông Đông đảo chủ Khăng Cừu:

- Đảo chủ...

Khăng Cừu chớp mắt nhìn chàng rồi quay sang Hằng Ni.

Y nhận ra ánh mắt của nàng vô cùng sắc lạnh, lạnh đến độ ngỡ như bảo kiếm chực chờ chẻ đôi tam tinh của y ra.

Khăng Cừu thở dài nói:

- Nữ chủ nhân tha tội cho gia nô.

Hằng Ni lắc đầu:

- Ta không tha thứ cho bất cứ một ai trong Nhạn môn phản bội.

Khăng Cừu gục mặt nhìn xuống đất.

Thế Lãm cười khẩy nói:

- Đảo chủ cần gì phải van xin, sự phản bội sẽ được đáp lại bằng sự phản bội. Việc trước mắt tại hạ khuyên đảo chủ hãy đưa bá tánh đến Nhạn môn, điều đó tốt hơn.

Khăng Cừu lắc đầu:

- Ngoài nữ chủ nhân và Hoàng tướng ra không một ai được quyền đến Nhạn môn. Hoàng tướng tự xét mà giải quyết. Khăng Cừu này xin đi trước để trọn nghĩa với chủ nhân.

Thế Lãm quắc mắt:

- Khăng đảo chủ, không được...

Thế Lãm vừa dứt lời Đông Đông đảo chủ Khăng Cừu đã tự vung chưởng vỗ vào trán mình.

Bộp...

Đầu của y bẹp dúm lại, ngã phịch xuống sàn nhà, hồn lìa khỏi xác.

Cấn răng bặm môi, Thế Lãm thở dài lắc đầu:

- Khăng Cừu, người làm vậy có ích gì đâu. Họa hoàn lăm chỉ được người ban tặng cho hai chữ liệt tử trung nhân.

Chàng định nhả quang về lại Hằng Ni:

- Khăng Cừu đã chết, Nhạn môn sẽ chẳng còn tìm ra người thứ hai trung nghĩa như hấn.

Thế Lãm vừa dứt lời thì Vương Mãng từ ngoài bước vào:

- Nhạn môn vẫn có trung nhân thứ hai.

Vương Mãng vừa cất tiếng, Tổng tài Thái Minh Công đã vội vội vàng vàng quay lại, quỳ sụp xuống:

- Tổng quản cung nghinh đáng tối thượng.

Vương Mãng bước vào cùng với Bạch Hoa Lan Vũ Lan. Y cũng như Thế Lãm, trảo công đặt vào ngay yết hầu của Vũ Lan.

Vương Mãng cười khẩy nói:

- Truy hình tướng đúng là mạng số cao, nhưng vẫn không thoát khỏi tay bốn vương gia.

Thế Lãm nhìn Vũ Lan.

Hằng Ni mỉm cười nói:

- Vương gia đã đến, thiếp mong Vương gia phán xét.

Vương Mãng nhún vai:

- Không cần phải phán xét gì cả. Tiểu hắc lâu bề nát sẽ có tiểu hắc lâu khác.

Vương gia vừa nói vừa đưa Ngọc tử ấn soái đến trước:

- Ngọc tử ấn soái sẽ thay thế cho Tiểu hắc lâu.

Y cười khẩy tiếp lời bằng chất giọng lạnh nhạt như băng hàn:

- Đập chuột chẳng có gì phải sợ bề vật.

Vương Mãng dứt lời chỉ tay vào Thế Lãm:

- Người này chết đi bốn Vương gia mới yên tâm.

Thế Lãm cắt ngang lời Vương Mãng:

- Người không nghĩ đến Lan Hoa cung chủ sao? Nếu ta nghĩ không lầm Lan Hoa cung chủ là một báu vật đối với người.

Vương Mãng nhếch mép, nhìn Lan Hoa cung chủ. Y lơ đãng nhìn mà ngỡ như y chẳng hề thấy Lan Hoa cung chủ.

Vương Mãng cất giọng lạnh nhạt nói luôn:

- Trên nhân gian không thiếu nữ nhân, đã có nữ nhân tất sẽ có giai nhân.

Y lắc đầu nói tiếp:

- Lan Hoa cung chủ bị người giết hại, sẽ có một Lan Hoa khác thay thế nàng.

Vương Mãng quay lại Tổng tài Thái Minh Công:

- Đại tổng quản cũng nghĩ như bốn vương gia chứ?

Vương Mãng vừa nói vừa tiến lại ngồi lên tràng kỷ. Phong thái của y chẳng khác nào thiên tử ngự trên ngai vàng chiếu nhãn quang tinh tường vào cảnh hoạt náo bên dưới.

Vương Mãng chỉ Thế Lãm rồi nói với Tổng tài Thái Minh Công:

- Bốn vương gia thỉnh đại tổng quản.

Tổng tài Thái Minh Công ôm quyền, trịnh trọng nói:

- Tuân lệnh vương gia.

Y quay ngoắt lại Hoàng Thế Lãm, điềm đạm nói với Lan Hoa cung chủ:

- Phu nhân, Minh Chính này phải vâng mệnh Vương gia.

Tổng tài Thái Minh Công vừa dứt lời thì thét lớn một tiếng:

- Thiên cầu vũ nộ.

Chàng hất Lan Hoa cung chủ về phía Tổng tài Thái Minh Công đồng thời phát tác quả tinh cầu khí lực đánh thẳng vào Vương Mãng, thân ảnh thi triển di hình bộ pháp nhanh như bóng ma vô hình.

Ầm...

Chiếc tràng kỷ bể nát bởi khí cầu nguyên ngươn của Thế Lãm, nhưng Vương Mãng thì chẳng hề hấn gì. Điều đó càng khiến cho Thế Lãm ngạc nhiên hơn. Bấy lâu trong cấm thành chàng và Vương Mãng kết tình tri ngộ nhưng đến hôm nay mới biết võ công của Vương Mãng cao thâm hơn chàng tưởng nhiều.

Sự biến thứ hai lại xảy ra, Lan Hoa cung chủ bị Thế Lãm quăng về phía Tổng tài Thái Minh Công, liền phát tác một đạo khí chỉ bắn về Vương Mãng, trong khi Tổng tài Thái Minh Công chỉ lách tránh qua bên.

Chát...

Đạo khí chỉ của Lan Hoa cung chủ đục thủng áo trường bào phát ra một âm thanh khô khốc nghe tưởng chừng bả vai của Vương Mãng nát vụn, nhưng y chỉ rùng mình một cái mà thôi.

Sự biến xảy ra vô cùng nhanh, ngoài mọi dự liệu của Thế Lãm lẫn Vương Mãng, Hằng Ni và ngay cả Tổng tài Thái Minh Công vẫn không thể tin Lan Hoa cung chủ dám chống lại Vương Mãng.

Nhưng nếu ai suy ngẫm một chút thì sẽ hiểu được tại sao sự thế lại diễn ra như vậy. Ai lại không quý mạng sống của mình, nhất là giai nhân sắc nước hương trời như Lan Hoa cung chủ lại càng quý mạng sống của mình hơn. Nàng đâu muốn nhận một cái chết thê thảm được, đã không muốn chết thì phải tự đi tìm cái sống trong ranh giới giữa cái sống và cái chết.

Hành động xuất thần bất ngờ của nàng cũng chỉ để bảo toàn sinh mạng, nên chỉ khí vừa rồi đã vận dụng đến mười hai thành công lực. Hành động đó nhất thời khiến Vương Mãng cũng phải ngỡ ngẩn, mặc dù y chẳng bị gì cả, nhưng Tổng tài Thái Minh Công thì bắn loạn vô cùng.

Lão băng vội đến bên Vương Mãng:

- Đấng tối thượng, ngài có bị sao không?

Trong lúc Tổng tài Thái Minh Công không để tâm đến Hoàng Thế Lãm và Lan Hoa cung chủ, hai người đã phi thân ra ngoài tòa chính sảnh.

Wương Mãng gằn giọng:

- Giết hết chúng nó cho bốn vương gia.
- Tuân lệnh Vương gia.

Vừa phi thân ra bên ngoài, Thế Lãm và Lan Hoa cung chủ vô hình trung từ hai kẻ đối nghịch lại rơi vào một tình huống biệt dị đồng hội, đồng xuống.

Hai mươi tên thuộc nhân trong đội sát thủ Thiên Giáo như lũ thiêu thân toan chặn đường tháo thân của Thế Lãm và Lan Hoa cung chủ.

Thế Lãm nghiêng răng vận dụng nguyên khí tới tần cuối cùng đến nỗi vết thương nơi đan điền phải rịn máu tươi.

Thế Lãm thét lớn:

- Thiên cầu vũ nộ...

Quả khí cầu nhắm thẳng vào đám môn hạ sát thủ Thiên Giáo bổ xuống.

Ầm...

Hai mươi cao thủ như hai mươi cánh diều đứt dây, văng ngược trở lại.

Từ trong tòa chính sảnh, Tổng tài Thái Minh Công băng mình ra quát lớn:

- Các người đừng hòng chạy.

Mặc cho Tổng tài Thái Minh Công la hét, Thế Lãm vẫn thi triển du hành bộ pháp lướt về phía cổng tam quan. Trong ý niệm của chàng muốn sống là phải đến Nhận môn bằng được, không đến được Nhận môn điều đó đồng nghĩa với cái chết thảm thương nhất mà Vương Mãng và Hằng Ni đã xếp đặt cho chàng.

Từ trong quần hùng, một lão đạo sĩ tay cầm phát trần lướt ra. Thế Lãm thấy lão đạo sĩ liền vận dụng công lực toan thi triển Kim ảnh thủ để mở đường chạy, nhưng chàng kịp nghe lão đạo sĩ truyền âm nhập mật nói:

- Hoàng tướng để bản đạo cản đường giúp cho, Huyền Phong Tổ Tổ này chỉ mong Hoàng tướng nghĩ đến Võ Đang bắc phái là đủ rồi.

Thế Lãm còn đang bàng khuâng thì Huyền Phong Tổ Tổ đã dựng phát trần ngăn đường Tổng tài Thái Minh Công.

Thế Lãm chỉ nghe tiếng Thái Minh Công rít lên sau lưng mình:

- Phản phúc, đáng chết!

Ầm...

Cây phát trần của Huyền Phong Tổ Tổ vừa ngáng đỡ chưởng phong của Tổng tài Thái Minh Công đã bị gãy đôi. Còn lão thì ngồi bệt xuống đất, chẳng thể nào đứng dậy nổi.

Lướt ra ngoài cổng tam quan, chợt nghe có tiếng y phục lật phật phía sau, Thế Lãm liếc mắt nhìn lại nhận ra Lan Hoa cung chủ đang bám theo mình như hình với bóng. Phía sau nàng là Tổng tài Thái Minh Công cùng Kha Chấn Bình và đội sát thủ Thiên Giáo.

Thế Lãm nghĩ thầm:

- Lần này thì mình có chui xuống đất hay bay lên trời cũng khó thoát khỏi cuộc truy sát này.

Lan Hoa cung chủ đang chạy theo Thế Lãm, đột ngột xoay tròn như chiếc bông vụ. Từ hai ống tay xiêm bào của nàng xuất hiện những luồng khí độc cuộn cuộn thổi ngược về phía Tổng tài Thái Minh Công và Kha Chấn Bình.

Khói độc được gió thổi luồn về phía Tổng tài Thái Minh Công và bọn Thiên Giáo, bắt mọi người phải dừng bước để nhanh chóng bế huyết đạo.

Lan Hoa cung chủ vừa phóng độc khí vừa quay lưng rượt theo Thế Lãm, nàng thét gọi:

- Hoàng tướng đợi ta với.

Chỉ nhaoáng cái, Lan Hoa cung chủ đã bắt kịp Thế Lãm.

Thế Lãm liếc xéo qua nàng:

- Phu nhân chạy theo tại hạ để cùng được chết chung à?

- Ta không còn cách nào khác.

Lan Hoa cung chủ kêu Thế Lãm dừng bước:

- Hoàng tướng đợi ta một chút.

Trong lúc nguy khốn, nhưng Lan Hoa cung chủ vẫn còn đủ thần trí tinh tường hơn Thế Lãm để nhận ra con đường mình đang theo chạy là những tảng đá phủ rêu lâu ngày trơn trượt vô cùng, chỉ những người có võ công thâm hậu mới có thể chạy được trên những tảng đá đó.

Thế Lãm ngừng lại nhìn Lan Hoa cung chủ:

- Dừng lại làm gì?

- Bốn cung chủ muốn cản đường bọn chúng.

Lan Hoa cung chủ vừa nói vừa lấy trong thắt lưng một chiếc túi gấm, mở dây rút ra một nắm kim châm. Nàng nhìn qua một lượt những tảng đá đó rồi vung tay một cái, nắm ngân châm chỉ chút mỏng mảnh trông tựa những sợi tóc óng mượt, ghim thủng qua đá, tạo thành một bãi chông đầy đặc như gai nhím.

Lan Hoa cung chủ quay qua Thế Lãm:

- Tạm thời bốn cung chủ cản bước được Tổng tài Thái Minh Công một thời gian, chúng ta sẽ tìm đường thoát thân.

Thế Lãm nhún vai:

- Xem ra cái số của tại hạ vẫn còn quá lớn nên vô hình trung có được Lan Hoa cung chủ đi chung một chiếc xuống.

Chàng và Lan Hoa cung chủ tiếp tục trở khinh thuật lao về phía trước. Họ vừa định thần đã nghe tiếng quát the thé của Tổng tài Thái Minh Công:

- Phu nhân đừng chạy nữa, ta sẽ xin với Vương gia tha tội cho nàng.

Lan Hoa cung chủ dừng bước quay lại nói với Tổng tài Thái Minh Công:

- Minh Chính, chừng nào người nhổ hết trâm trên những tảng đá, ta mới tin lời người.

Thế Lãm cau mày:

- Sao cung chủ lại chỉ cho gã biến thái đó biết có trâm độc trên đá.

Lan Hoa cung chủ cười khẩy nói:

- Phải cho Minh Chính biết để chúng ta có thời gian tháo chạy. Bốn cung chủ và các hạ chưa phải là đối thủ của hắn, huống chi họ còn có rất nhiều cao thủ đang truy đuổi chúng ta.

- Tại hạ giờ mới phục thần trí của Cung chủ. Với võ công và thần trí này, giang hồ khó ai bì kịp.

Lan Hoa cung chủ lắc đầu:

- Võ công của bốn cung chủ so với Minh Chính ví như đom đóm so với mặt trời, ngược lại võ công của Minh Chính thì chẳng đáng để Vương gia bận mắt. Thần trí của ta chỉ đáng là học trò của Thần Cơ Bất Tri Khách, nhưng Hằng Ni lại là bậc thầy của Thần Cơ Bất Tri Khách nữa.

- Cung chủ nói như vậy có nghĩa là tất cả mọi sự việc xảy ra đều do Hằng Ni sắp xếp.

- Nếu thoát khỏi kiếp nạn này, nhất định bốn cung chủ sẽ nói hết cho Hoàng tướng biết.

-- o O o --

Hồi 16

Theo đường cũ mà Khăng Cừu đã dẫn chàng đi, Thế Lãm đưa Lan Hoa cung chủ đến gờ đá. Đứng trên gờ đá chàng không biết cách gì để gọi quái ngư, trong khi nó đang lượn lờ lợi quanh đầm.

Thế Lãm ngồi xuống gờ đá hồi tưởng lại tất cả những hành động của Đông Đông đảo chủ Khăng Cừu. Chàng cố nhớ từng động tác của gã lúc đến gờ đá này, rồi sức nghĩ ra điều gì đó, Thế Lãm thả tay xuống nước vỗ ba lần.

Quái ngư như nhận được tín hiệu của chủ nhân liền phăng phăng lướt lại bên gờ đá.

Thế Lãm liền nói với quái ngư:

- Thần ngư, Đông Đông đảo chủ Khăng Cừu muốn người đưa ta và vị Cung chủ đây đến Nhận môn.

Quái ngư quẫy đuôi vỗ nước ùng ùng, như tỏ ý muốn hỏi chàng sao Khăng Cừu không đến.

Thế Lãm vuốt tay vào vảy cá:

- Thần ngư, địch nhân đang đến gần, người không đưa ta đi, nhứt định không còn ai trả thù cho chủ nhân người đâu.

Quái ngư ghéch đầu, trố hai con mắt đỏ au chiếu lên nhìn chàng.

Thế Lãm thở dài một tiếng:

- Ta không biết nói sao để người hiểu ta bây giờ.

Đột ngột chàng nhớ đến tín hiệu cánh nhận bạc, liền lấy ra đưa đến trước mắt quái ngư.

Thần ngư vừa thấy cánh nhận bạc, liền áp sát lưng vào gờ đá.

Thế Lãm quay qua Lan Hoa cung chủ:

- Cung chủ, thần ngư sẽ đưa chúng ta đến nơi an toàn.

Thế Lãm vừa nói vừa phi thân xuống ngồi trên mình cá, Lan Hoa cung chủ lưỡng lự một lúc mới chịu phi thân xuống ngồi sau lưng Thế Lãm.

Quái ngư vẩy đuôi, lướt theo con lạch, chẳng mấy chốc đã đưa chàng và Lan Hoa cung chủ đến Nhận môn. Hai người trở khinh công leo lên vách đá dựng đứng.

Thế Lãm chỉ thung lũng bên dưới:

- Nếu như tại hạ cùng cô nương xuống được thung lũng thì sẽ không còn sợ Tổng tài Thái Minh Công và Vương Mãng truy sát.

Lan Hoa cung chủ nhìn Thế Lãm nói:

- Xuống dưới đâu khó khăn gì, để bốn cung xuống trước cho.

Lan Hoa cung chủ toan phi thân xuống thung lũng, Thế Lãm đã kịp nắm tay nàng ghệt lại. Cái ghệt của chàng quá bất ngờ và vội vã khiến vết thương nơi đan điền đau nhói.

- Ôi...

Thế Lãm bị đau còn Lan Hoa cung chủ thì vô hình trung bị kéo vào người Thế Lãm. Nàng đỏ mặt, chau mày khe khẽ nói:

- Người...

Thế Lãm lắc đầu:

- Cung chủ đừng hiểu lầm tại hạ.

Đến lúc này Lan Hoa cung chủ mới nhận ra vết đỏ ửng át thấm trên vạt áo bạch y của Thế Lãm.

Nàng ngồi thụp xuống bên chàng:

- Hoàng tướng, người đã bị thương.

Thế Lãm gật đầu:

- Tại hạ bị ám sát bất ngờ, trở tay không kịp mà thôi.

Lan Hoa cung chủ vén áo chàng lên:

- Vết thương của Hoàng tướng do binh khí tạo ra.

Thế Lãm gật đầu.

Lan Hoa cung chủ nói tiếp:

- Sao Hoàng tướng không nói cho ta biết.

- Vết thương không đáng để tại hạ quan tâm đến. Có những vết thương vô hình còn thấm thía hơn nữa kia.

Thế Lãm nhòai ra ngoài:

- Cung chủ để ý nhé.

Thế Lãm nhặt một tảng đá quăng ra ngoài, tảng đá ngay lập tức bị lực kinh từ dưới thung lũng đánh vỡ nát rồi quăng vào những vực đang sôi sục.

Lan Hoa cung chủ nheo mày:

- Ái chà, lực kinh kia do tạo hóa tạo thành có sức mạnh di sơn hải đảo, sức người không thể bì kịp, làm sao chúng ta xuống thung lũng được.

- Tại hạ đang nghĩ cách xuống dưới thung lũng. Nếu không tìm ra cách xuống được, ở trên bờ này cũng tương đối an toàn, có thể lợi dụng địa thế không cho Tổng tài Thái Minh Công truy sát.

Chàng thở dài nói tiếp:

- Tạm thời Cung chủ và tại hạ cứ nghỉ ngơi điều hòa chân người, nếu địch nhân đến còn đủ sức mà kháng cự.

Thế Lãm ngồi kiết đầ, từ từ dịch chuyển nguyên khí theo khẩu quyết đại chu thiên chu du khắp toàn thân. Mới đầu trong ý niệm của chàng còn tạp niệm, lần hồi bao nhiêu tạp niệm đều tản mát mà thay vào đó là một sự thanh thản mông lung, mơ hồ.

Một luồng gió mạnh thổi qua, cùng với sương đêm lạnh buốt, Thế Lãm mới tỉnh thần. Chàng hé mắt mới biết đêm đã xuống, ánh trăng tròn như chiếc đĩa đã lên chênh chếch. Chàng liếc trộm về phía Lan Hoa cung chủ, thấy nàng đứng sừng sừng như hằng nga dưới vầng trăng tròn trịa.

Lan Hoa cung chủ đứng khoanh tay nhìn trời, nhìn trăng mặc nhiên để những luồng gió giạt thổi tung mái tóc dài óng mượt của nàng. Trong đêm trăng vắng vặc, đứng trên vách đá cao ngất, trông nàng như một tiên nữ đang bâng quơ thả hồn theo cảnh sắc u tịch nhưng không kém nét nên thơ gợi tình.

Nhìn Lan Hoa cung chủ, Thế Lãm ngỡ nàng là tiên nữ bất động, vừa liêu trai vừa sống động. Chàng nghĩ thầm, nếu có thi nhân nào được ngồi tại đây như chàng, và cũng được ngắm cảnh trí này có lẽ sẽ đặt bút dựng tứ thơ hữu tình, mà bài thơ đó có thể sánh ngang với “Nhân diện đào hoa” của thi hào Thôi Hiệu.

Nghĩ như vậy, bất giác cảm xúc dâng tràn, Thế Lãm ngâm một bài thơ.

“Nhứt đặng, ánh nguyệt treo đầu núi

Dạ bóng giai nhân khắc cảm tình”

Lan Hoa cung chủ nghe Thế Lãm ngâm thơ liền quay lại.

Nàng ôn nhu hỏi:

- Hoàng tướng vừa nói gì vậy.

- Cảnh đẹp nên trào ý thơ.

Lan Hoa cung chủ mỉm cười bước đến ngồi bên chàng:

- Cảnh đêm nay đẹp thật, chưa bao giờ bốn cung chủ thấy được cảnh trời bao la, huyền diệu như đêm nay. Trên cao có vầng nguyệt vàng lộng lẫy, bên dưới có không gian bao la, chúng ta ở giữa lưng trời, kể cũng chẳng thua gì vọng nguyệt lâu mà vua trụ xây cho Đắc Kỷ.

Lan Hoa cung chủ nói xong lại thở dài một tiếng. Tiếng thở dài của nàng nghe thật là não nề.

Lan Hoa cung chủ nhìn Thế Lãm bùi ngùi nói:

- Trong cảnh tạo hóa hùng vĩ và nên thơ này sao ta vẫn cảm thấy cô tịch và não nề.

- Cảnh càng đẹp, người càng ủ ê. Cung chủ có biết vì sao mình lại có cảm nhận đó không?

Lan Hoa cung chủ lắc đầu:

- Ta không biết.

Thế Lãm mỉm cười. Nụ cười của chàng khiến Lan Hoa cung chủ nhìn đắm đuối, ánh mắt nàng như đóng đinh vào hai cánh môi của Thế Lãm bởi phát hiện những điểm lạ kỳ chỉ có những nữ nhân nhạy cảm mới thấy được.

Lan Hoa cung chủ nhỏ nhẹ nói:

- Hoàng tướng có thể phân giải cho bốn cung chủ biết được không?

Thế Lãm băng quơ nhìn lên vầng trăng vằng vặc:

- Trong cảnh trời bao la hùng vĩ và thơ mộng, con người hay hồi tưởng về hoài niệm. Đã là con người tất sẽ có quá khứ và dễ dàng hoài niệm để hồi tưởng lại những quá khứ đó. Nếu hoài niệm của tại hạ là những giấc mộng đẹp, sẽ cảm khái trước cảnh trời bao la này, còn như Cung chủ, chỉ cảm nhận được nỗi u hoài nặng trĩu.

Lan Hoa cung chủ bậm môi. Nàng nhặt những viên cuội nhỏ quanh mình xếp thành đống trước mũi hài:

- Hoàng tướng đoán xem bốn cung chủ có hoài niệm gì.

- Một ám ảnh cay đắng mà Cung chủ nói không được.

Thế Lãm nhìn nàng:

- Có đúng như tại hạ đoán không?

Vẻ mặt Lan Hoa cung chủ sa sầm xuống. Bao nhiêu nét ngài đài các thoáng tan biến như bọt bể, thay vào đó là nỗi đắm chiêu của một lão bà cần cỗi.

Thấy thần sắc của Lan Hoa cung chủ biến đổi, Thế Lãm chợt dạ lo lắng vô cùng.

Lan Hoa cung chủ ngẩng mặt lên nhìn trăng rồi từ từ dời mắt nhìn thẳng vào Thế Lãm. Trong đáy mắt của nàng phản phát sự ngây dại u mê.

Nàng như kẻ mộng du, tự vuốt tóc rồi bất thần ụp mặt vào đôi ngọc thủ mảnh dẻ:

- A...a... a...

Nhìn Lan Hoa cung chủ đang hã hừng cất lên tiếng thét lạnh lạnh, Thế Lãm ngỡ như nàng đang bị ai đó thọc dao vào tận đan điền mà hành hạ.

Thế Lãm vội chộp lấy bờ vai Lan Hoa cung chủ:

- Lan Hoa cung chủ... Lan Hoa cung chủ... tỉnh lại đi Lan Hoa cung chủ... Nàng có nghe ta nói không.

Lan Hoa cung chủ bất ngờ vung mạnh đôi bản thủ, hất tay Thế Lãm. Nàng cất giọng khản đặc, day nghiêng nói:

- Đừng, đừng làm như vậy. Đừng lại gần ta....

Lan Hoa cung chủ giẫy đôi chân như cô bé mới lớn giận dữ bởi một sự bất bình nào đó.

Lan Hoa cung chủ lắc đầu nguây nguậy:

- Không... không... đừng mà...

Thế Lãm cảm nhận nàng sắp phát điên, không còn chút thần thức nếu mình không ra tay hậu quả sẽ không thể nào lường được. Nếu bây giờ Lan Hoa cung chủ bất chợt tập kích chàng, và băng ra ngoài khoảng không kia thì chẳng còn cách chi giữ được mạng của nàng.

Quả như Thế Lãm đoán, Lan Hoa cung chủ trợn ngược hai mắt, ngọc thủ đã vận kinh khí đến độ phát ra những tiếng răng rắc, hai hàm răng thì nghiến chặt nghe rào rào.

Thế Lãm rít luôn một luồng nguyên khí thật sâu ôn nhu nói:

- Lan Hoa, Minh Chính vẫn còn là phu tướng của nàng.

Lan Hoa cung chủ cau mày lấp bắp nói:

- Minh Chính... không... ta thấy mà...

Lan Hoa cung chủ đứng bật dậy, thì nhanh như cắt, ngọn khí chỉ Kim ảnh thủ của Hoàng Thế Lãm đã xuất kích điểm vào linh huyết ngọc chấm của nàng.

Phàm người luyện võ công đạt đến cảnh giới cao thâm như Lan Hoa cung chủ, trong lúc bán loạn sẽ bị khí âm dẫn truyền theo chu trình tiểu chu thiên. Khí lưu nhất định sẽ lưu chuyển qua tam quan, đầu tiên là Vĩ Lư, sau đó là Giáp Tích, cuối cùng là Ngọc Châm. Nếu không đóng được một trong ba cửa tam quan đó, nhất định không để khí hội nhập vào đan điền mà có thể tẩu hỏa nhập ma, dẫn đến tình trạng mất hẳn thần trí.

Bị Thế Lãm điểm vào Ngọc châm, Lan Hoa cung chủ thốt khẽ một tiếng:

- Ôi...

Nàng ngã luôn vào lòng chàng như thê phụ muốn được bảo bọc che chở.

Lan Hoa cung chủ tròn mắt nhìn Thế Lãm. Chẳng khác nào vừa trải qua một cơn ác mộng hãi hùng. Đôi thu nhãn của nàng như hai ánh tinh cầu trong vắt của nàng thôn nữ, vừa bền lên vừa thẹn thùng.

Thế Lãm mỉm cười nói với Lan Hoa cung chủ:

- Nàng có nhận ra tại hạ là ai không?

Lan Hoa cung chủ bặm môi, bất giác gật đầu.

Thế Lãm hỏi tiếp:

- Ta là ai?

- Truy hình tướng án sát đường Hoàng Thế Lãm.

- Đúng rồi. Tại hạ là Truy hình tướng Hoàng Thế Lãm. Nàng biết vì sao ta phải điểm huyết nàng không?

Lan Hoa cung chủ lắc đầu.

Thế Lãm đỡ nàng ngồi lên:

- Ai cũng có quá khứ và hoài niệm, nhưng đừng nặng lòng vì những hoài niệm u tối để đánh mất thần thức trong hiện tại. Nàng hiểu ta nói gì không?

Lan Hoa cung chủ lắc đầu.

Thế Lãm cau mày:

- Ta hỏi cung chủ một câu, mong người sẽ nói thật cho ta biết.

Lan Hoa cung chủ gật đầu.

- Tại sao nàng mãi mãi ôm giữ lấy hồi ức của một thời đã qua, phải chăng Minh Chính là người duy nhất nàng yêu thương phải không?

Hai mi mắt Lan Hoa cung chủ từ từ khép lại. Thấy nàng nhắm mắt Thế Lãm hồi hộp vô cùng. Mặc dù đã bế khí lưu tiểu chu thiên của Lan Hoa cung chủ, nhưng chàng vẫn hồi hộp, bởi lẽ chỉ cần Lan Hoa cung chủ không vượt qua được những hoài niệm khốn nạn, đau thương thì tự nàng sẽ kết liễu đời nàng.

Thế Lãm ôn nhu nói:

- Cung chủ, cuộc đời như một giấc chiêm bao, có giấc mộng đẹp, có ác mộng đen tối, chúng ta phải biết tỉnh giấc để biết mình là ai, sống vì mục đích gì.

Lan Hoa cung chủ thở dài một tiếng, hé mắt nhìn Thế Lãm. Trong đáy mắt sâu thẳm của nàng ẩn khuất những điều gì đó mà để lý giải nó chỉ có mỗi một mình nàng hiểu được mà thôi.

Hai người im lặng nhìn nhau. Trong đêm khuya tĩnh mịch có thể nghe được tiếng thở dài của Thế Lãm và Lan Hoa cung chủ như quện chặt và đan vào nhau trong cùng một nhịp.

Bất giác Thế Lãm chợt nghĩ đến Hằng Ni. Chàng nhủ thầm trong đầu, nếu nàng có hoài ức đau khổ thì hiện tại Thế Lãm này còn xót xa hơn nàng nhiều. Hoài niệm chỉ là quá khứ, còn hiện tại mới là cái hình của cái bóng xa xưa.

Nghĩ như vậy, Thế Lãm thở dài.

Cạch...

Âm thanh lạ lùng khiến Thế Lãm giật mình, phản xạ tự nhiên chàng phóng chỉ giải tỏa huyết Ngọc chẩm của Lan Hoa cung chủ rồi đứng phất dậy.

Thế Lãm vừa đứng dậy thì đuốc dưới vách đá bùng cháy. Từ trên cao, chàng và Lan Hoa cung chủ nhìn xuống. Dưới vách đá, ngờ như quần hùng Trung Nguyên đã hội tụ hết về đây để mở đại hội Long hoa bình chọn võ lâm minh chủ. Thế Lãm và Lan Hoa cung chủ chẳng mấy ngạc nhiên với cảnh tượng này, dù sao chẳng nữa thì họ cũng biết Vương Mãng đã chiếm được Ngọc tử ấn soái, tất y có thể hiệu triệu quần hùng bất cứ giờ khắc nào. Lệnh ngôn của Vương Mãng giờ chẳng khác gì thiên tử, vả chẳng chỉ chưa đến thời vận y đăng quang trở thành Hoàng đế.

Thế Lãm và Lan Hoa cung chủ cùng một ý nghĩ, nếu như hai người không thoát được xuống thung lũng thì sẽ mở một trận sát kiếp chưa từng có trong giang hồ, tất nhiên kết cục với bao nhiêu nhân mạng kia hai người cũng sẽ chết theo họ.

Thế Lãm và Lan Hoa cung chủ nhìn nhau. Lan Hoa cung chủ sa sầm mặt xuống, nghiêm giọng nói:

- Vương Mãng và Minh Chính muốn nhờ cớ tận gốc, dồn người đến bước đường cùng. Nếu như Hoàng tướng chết cùng với ta không biết người có nhắm mắt yên lòng hay không?

- Hai người chung một con thuyền, chết chung coi như được chôn chung một nấm mộ.

Chàng mỉm cười nói tiếp:

- Cung chủ là một giai nhân tuyệt sắc, còn Thế Lãm này chẳng qua cũng chỉ là một gã lãng tử được phong hảo danh Truy hình tướng án sát đường, được chôn cùng một với Cung chủ thì sao lại ân hận chứ.

Chàng hóm hỉnh nói luôn:

- Làm ma bên người đẹp, còn hơn làm tướng bên quý đối.

Thế Lãm vừa dứt lời, Lan Hoa cung chủ chỉ về bên tả nói:

- Họ lên kia.

Theo hướng tay chỉ của Lan Hoa cung chủ, Thế Lãm nhận ra hai mươi tên hắc y nhân đang quắp những chiếc câu liêm sáng ngời vào vách đá từ từ trườn lên.

Thế Lãm cười khẩy nói với Lan Hoa cung chủ:

- Hai mươi tên sẽ đi trước dẫn đường cho tại hạ và Cung chủ.

Chàng vừa nói vừa vận công tạo Thiên cầu vũ nộ. Quả cầu khí lực ửng sắc huyết quang lấp lánh trên đỉnh đầu mười ngón tay của Hoàng Thế Lãm. Dưới ánh trăng vàng vạc, trông quả cầu kia thật là huyền diệu.

Thế Lãm điểm nhãn quang như hai tinh cầu sáng rực chiếu thẳng về phía Hắc y nhân đang cố trườn lên vách đá. Chàng vung tay quăng quả tinh cầu về phía bọn chúng.

Quả tinh cầu bắn xẹt đi trông như đốm sáng ma chơi, liền sau đó một tiếng nổ phát ra khùng khiếp.

Ầm...

- A...

Hai mươi gã hắc nhân trong biệt đội truy sát của Thiên Giáo từ trên cao mười trượng rơi bịch xuống đất như những bì thịt, giãy giụa rồi nằm im bất động.

Lan Hoa cung chủ nhìn Thế Lãm:

- Võ công của Hoàng tướng thật là lợi hại.

Chàng khách sáo đáp lại:

- Tại hạ sao với cung chủ chẳng thể sánh bằng.

- Hoàng tướng khách sáo quá.

- Tại hạ không khách sáo đâu.

Chàng vừa đáp lời vừa nghĩ thầm, có lẽ nàng không biết Thế Lãm đã thấy bản lĩnh của nàng rồi.

Tiếng của Tổng tài Thái Minh Công từ dưới vách đá vọng lên:

- Phu nhân, nàng ở trên đó cùng với Hoàng Thế Lãm phải không?

Lan Hoa cung chủ nhìn xuống chân núi, cất tiếng bằng chất giọng lạnh nhạt:

- Minh Chính, sao ngươi lại hỏi câu thừa thãi như vậy. Ngươi thừa biết bốn nương đi cùng với ai.

- Hầy, thế thì tốt.... phu nhân, ta đã xin với Vương gia xá tội cho nàng, miễn nàng lập được công chuộc tội.

- Lập công như thế nào?

- Theo sự tính toán vô vi của Thần Cơ Bất Tri Khách, Hoàng Thế Lãm đã tới số về với diêm chúa, nàng hãy đưa hấn sớm về với vô vi.

Lan Hoa cung chủ bật cười khanh khách. Trong đêm trăng, tiếng cười của nàng nghe như chuông ngọc khánh vàng va vào nhau.

Minh Chính hỏi vọng lên:

- Tại sao nàng lại cười.

Lan Hoa cung chủ liếc nhìn Thế Lãm rồi mới nghiêm khắc nói:

- Minh Chính ơi, trên vách đá này vừa được thấy trời đất bao la, vừa hữu tình không thể nào diễn tả hết được, chỉ có điều sương khuya khiến bốn nương lạnh. Nếu giết Truy hình tướng Hoàng Thế Lãm, Lan Hoa cung chủ này đâu còn ai tâm sự, đâu còn ai để ta nép thân tìm chút hơi ấm.

Nàng cười khẩy nói tiếp:

- Những gã biến thái như ngươi đâu sánh bằng Truy hình tướng án sát đường. Nếu như Vương gia lệnh cho ta một trong hai người Minh Chính ngươi và Hoàng Thế Lãm, ta phải giết một cứu một. Ta thật ân hận phải nói rõ với ngươi, ta sẽ giết ngươi trước đó.

Lan Hoa cung chủ vừa dứt câu, từ dưới vách đá Tổng tài Thái Minh Công thét lên một tiếng, âm thanh âm âm như sấm động, âm thanh do tiếng thét uất khí của Thái Minh Công Minh Chính hóa thành luồng khí xoáy vô hình vô sắc phát tán tứ phương tám hướng.

Ngay cả những thuộc nhân trong Thiên Giáo, và những kẻ võ công tầm thường vô hình trung cũng bị âm thanh khí công của Thái Minh Công đục thủng thính nhĩ, kẻ yếu nhất ngã lăn ra lục phủ ngũ tạng đứt thành nhiều đoạn, máu từ cửa miệng ông ộc tuôn trào xối xả.

Mặc dù đứng trên đỉnh vách đá cao ngất, thế mà y phục của Thế Lãm lẫn Lan Hoa cung chủ vẫn bị kinh khí âm của Tổng tài Thái Minh Công giữ phàn phạch.

Thế Lãm cau mày, lắc đầu nói với Lan Hoa cung chủ:

- Minh Chỉnh quả là có thần công vô lượng, không thể nào đoán được. Thần lực của y thì dù tại hạ và cung chủ có liên thủ chắc cũng không giữ được quá mười hiệp.

Lan Hoa cung chủ gật đầu:

- Hoàng tướng nói rất đúng. Nhất là trong lúc ta đã khích tướng y, y càng muốn tỏ thần oai phát tiết ra ngoài.

Tiếng của Tổng tài Thái Minh Công từ dưới vách đá vọng lên. Lần này tiếng nói của y nghe thật là ôn nhu điềm đạm, từ tốn, nhưng trong chất giọng ôn nhu đó vẫn tiềm ẩn cay độc.

- Phu nhân, nàng suy nghĩ kỹ rồi chứ?

Lan Hoa cung chủ nhìn Thế Lãm.

Thế Lãm lấy một luồng chân người thật sâu, thay Lan Hoa cung chủ đáp lời Tổng tài Thái Minh Công:

- Thái Minh Công, phải ngài vừa dụng nguyên khí cất tiếng khí âm phải không?

- Chính bốn tổng quản.

- Nghe tiếng khí âm của ngài, tại hạ cảm nhận lực khí thần oai vô cùng dồi dào, có thể khẳng định trong giang hồ chẳng ai sánh bằng, kể cả tại hạ và Lan Hoa cung chủ.

- Người không nói ra, bốn tổng quản cũng thừa biết như vậy.

- Thế thì Thái Minh Công có thể cho tại hạ hỏi một câu được không?

- Người cứ hỏi, vì người chết thường được bốn tổng quản ban tặng ân huệ sau cùng.

- Tốt lắm! Tại hạ hỏi Thái Minh Công còn yêu Lan Hoa cung chủ hay không?

Im lặng như cõi diêm phủ hư ảo, duy có một tiếng thở dài ảo não của Lan Hoa cung chủ.

Lan Hoa cung chủ quay sang Thế Lãm hỏi chàng:

- Sao Truy hình tướng hỏi lại như vậy. Nếu Minh Chỉnh còn yêu ta sao nữ vung tay lấy mạng ta ở tòa chính sảnh của Khăng Cừu.

Thế Lãm khoát tay:

- Cung chủ sẽ biết ngay thôi mà.

Chàng đưa tay lên miệng nói vọng xuống:

- Thái Minh Công sao không trả lời tại hạ.

Tổng tài Thái Minh Công đáp lời chàng:

- Minh Chỉnh này còn rất yêu Lan Hoa phu nhân. Ta không thể nào để mất nàng được.

Thế Lãm cất tiếng cười sảng khoái. Cắt ngang tràng cười tiểu ngạo, vừa khinh thị vừa châm biếm, Thế Lãm mới nói:

- Lan Hoa cung chủ nói với tại hạ... Nếu như Minh Chỉnh Tổng tài giết được Vương Mãng, nàng sẽ cắt đầu tại hạ ngay lập tức. Tại hạ cảm phục tình yêu của Tổng tài Thái Minh Công, và nghĩ với bản lĩnh của ngài thì lấy mạng Vương Mãng đâu có khó khăn gì.

Còn bằng như vì ngài đã biến thái trọng vọng Vương Mãng hơn Lan Hoa cung chủ, thì tại hạ thề sẽ sẵn sóc cho nàng đến lúc đầu bạc răng long.

Thế Lãm vừa dứt câu, Tổng tài Thái Minh Công rú lên một tiếng lanh lảnh:

- A... a... a...

Cùng với tiếng hú tràn ngập uất khí cay độc ấy, thân pháp vị Tổng tài Thái Minh Công như ngọn pháo thăng thiên bắn vọt lên nhanh như ánh sao băng.

Vách đá cao sừng sững không dưới ba mươi trượng, thế mà Thái Minh Công vẫn có thể vũ lộng khinh công băng mình lên vách đá, chỉ trong chớp mắt lão đã vượt qua hai mươi trượng. Trảo công vung ra thộp luôn vào vách đá trơn tuột.

Bộp... bộp... bộp...

Chỉ bốn lần thộp trảo vào vách đá, Tổng tài Thái Minh Công chỉ còn cách đỉnh vách đá không đầy hai trượng.

Thế Lãm nghiêng rằng, vận hết nguyên khí nội công phát tác Thiên cầu vũ nộ, cùng với Lan Hoa cung chủ trở chí khí nguyên âm đánh bổ xuống đỉnh đầu Thái Minh Công.

Tổng tài Thái Minh Công một tay dựng trảo bầu vào vách đá, một tay dựng ngược phát kinh khí chống trả lại quả tinh cầu tụ khí của Thế Lãm và chỉ khí nguyên âm của Lan Hoa cung chủ.

Ầm...

Chạm thẳng một chưởng đánh thẳng đờ thẳng, không một ai kiêng dè, nên sứ lợi khí kinh tường chừng có thể phá vỡ cả vách đá khổng lồ.

Mặc dù chiếm được thế địa lợi, từ trên cao đánh xuống, nhưng Thế Lãm và Lan Hoa cung chủ cũng chỉ đẩy ngược Tổng tài Thái Minh Công sụp xuống năm trượng mà thôi. Trảo công của Minh Chính kéo một đường dài trên vách đá tạo thành năm cái rãnh sâu hun hút. Ai thấy năm cái rãnh đó cũng phải giật mình, kinh hồn ngạc nhiên.

Thế Lãm và Lan Hoa cung chủ đã thi triển thiên cầu trụ tấn đứng trên vách đá, vẫn chao đảo, hai vai lắc lư liên tục.

Thế Lãm nghĩ thầm:

- Nếu đối phương có chừng hai người như Minh Chính, mình và Lan Hoa cung chủ chỉ có cách nhảy xuống thung lũng mà đoạn mạng thôi.

Minh Chính gần từng tiếng:

- Thế Lãm, người không chết mà lọt vào tay ta, nhất định Minh Chính này sẽ băm người ra thành trăm nghìn mảnh.

Thế Lãm cười khẩy, nói:

- Khi nào đại tổng quản lên được vách đá này, tại hạ sẵn sàng để người băm xác.

Minh Chính nghiêng răng trèo trèo. Nhất thời y chưa thể biết dụng cách gì có thể lên được vách đá, mặc dù võ công của y có thể xếp vào nhứt đẳng tối thượng trong giang hồ.

Tiếng Hằng Ni ôn nhu từ dưới chân vách đá vọng lên:

- Đại tổng quản, ngài lên đó làm gì.

Minh Chính nhìn xuống, và chỉ một cái lắc vai, thân pháp đã đảo ngược, là đà như cánh điều hạ nhẹ xuống bên cạnh Hằng Ni.

Gã ôm quyền nói:

- Vương nương đến, tại hạ không kịp nghinh đón.

Hằng Ni mỉm cười, ôn tồn nói:

- Tổng tài đừng nhọc công vô ích, đâu cần gì bận sức với những người sắp chết.

Hằng Ni ra hiệu, bọn thuộc nhân nhanh nhẩu bưng đến hai chiếc ngai xuống cạnh nàng và Tổng tài Thái Minh Công:

- Thỉnh đại tổng quản yên vị.

Hằng Ni vừa nói vừa ngồi vào tràng kỷ, trông dáng cách nàng thật là thư thái.

Chờ cho Tổng tài Thái Minh Công yên vị, Hằng Ni mới ra lệnh cho bọn thuộc hạ bày tiệc.

Bọn thuộc hạ bày tiệc xong, nàng nhìn lên vách đá, lớn tiếng nói:

- Hoàng huynh, muội bày yến tiệc cho huynh xuống dự, trong bữa tiệc hôm nay chính tay muội nấu món rất hợp với sở thích của huynh.

Lan Hoa cung chủ nghe Hằng Ni nói, mỉm cười quay sang Thế Lãm:

- Giờ đến lượt Ni muội của Hoàng tướng trở tài khẩu biện đó.

Tiếng của Hằng Ni lại vọng lên:

- Muội và đại tổng quản sẽ chờ ở đây đúng một con trăng, khi nào Hoàng huynh xuống dự tiệc mới thỏa lòng ngưỡng mộ Truy hình tướng án sát đường.

Thế Lãm thở dài một tiếng, đáp trả lời nàng:

- Ni muội, đại ca rất muốn xuống chung vui cùng nàng và đại tổng quản, nhưng nghĩ lại...

- Đại ca nghĩ gì?

- Ta không nỡ để Lan Hoa cung chủ một mình trong lúc này, thôi đại ca đành gởi gắm muội cho đại tổng quản chăm sóc. Ta chỉ cầu chúc muội và đại tổng quản được vui vẻ. Cho ta gởi lời chia buồn với Vương huynh.

Hằng Ni đứng bật dậy, gần từng tiếng:

- Hoàng Thế Lãm...

Thế Lãm bật cười đắc ý vì đã khiến cho Hằng Ni không dần được uất khí. Trong lúc chàng đang đắc ý thì Lan Hoa cung chủ chỉ về phía trước:

- Hoàng tướng xem kìa.

Chàng nhìn theo hướng tay chỉ của Lan Hoa cung chủ mới biết bọn hắc y nhân Thiên Giáo đã luân phiên chuyển đến chân vách đá từng bó củi to.

Thế Lãm thở ra:

- Ái chà, họ tính thiêu chúng ta.

- Chắc chắn đây là diệu kế Thần Cơ Bất Tri Khách.

Thế Lãm băng khuâng nhìn vầng nguyệt đã lên đến thiên đỉnh chàng dịu giọng nói:

- Lan Hoa cung chủ, chúng ta không còn cách nào khác ngoài một con đường sống xuống dưới thung lũng vực thẳm Nhạn môn.

Chàng chấp tay sau lưng thả bước đến bên vách đá, nhìn vào đáy thung lũng Nhạn môn, rồi quay lại nói với Lan Hoa cung chủ:

- Nắm mồ Nhạn môn cũng đáng để cho Thế Lãm này và Lan Hoa cung chủ yên nghỉ.

-- o O o --

Hết Quyển 2